

„A Végzet Erekllyéi olyan
mesevilágot fest le, ahol
imádnék élni. Csodálatos!”
– STEPHENIE MEYER
A TWILIGHT SZERZŐJE

New York Times bestseller

A VÉGZET EREKLYÉI

Negyedik könyv

Bukott
angyalok városa

CASSANDRA CLARE

fine
selection

CASSANDRA CLARE

ΣΥΚΟΤΤ ΑΝΓΥΛΟΚ
VÁRÓSA

C a s s a n d r a C l a r e

BUKOTT ANGYALOK
VÁROSÁ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

JOSHNAK

Sommes-nous les deux livres d'un même ouvrage?

Első rész

PUSZTÍTÓ ANGYALOK

*Vannak sötétben bujkáló betegségek;
és vannak pusztító angyalok, akik anyagtalan köntösbe burkolózva
szállnak körülöttünk, s nem állnak szóba velünk;
nem láthatjuk őket, de érezzük erejüket, és elveszünk a kardjuk által.*

Jeremy Taylor: Temetési beszéd

I

A gazda

– CSAK KÁVÉT KÉREK.

A pincérnő felvonta kihúzott szemöldökét. – Enni nem is akarsz? – kérdezte. Erős akcentusa volt, és sütött róla a csalódottság.

Simon Lewis ezt aligha róhatta fel neki; a nő nyilván komolyabb borravá-lóban reménykedett, mint amit egyetlen kávé után kapni fog. Viszont nem ő tehetett róla, hogy a vámpírok nem esznek. Néha azért így is előfordult, hogy ételt rendelt, hogy megőrizze a hétköznapiság látszatát, ezen a kedd estén azonban, amikor a Veselkában rajta kívül szinte senki nem volt, nem tűnt érdemesnek strapálnia magát. – Csak a kávé kérem.

A pincérnő egy vállrándítással elvette előle a laminált menüt, és tovább-állt, hogy intézkedjen a kávé ügyében. Simon hátradólt a kemény műanyag széken, és körülnézett. A Kilencedik utca és a Második sugárút sarkán álló Veselka volt az egyik kedvenc helye a Lower East Side-on. A régimódi étte-rem falait fekete-fehér tapéta borította, és senki nem szólt rá az emberre, ha egész nap bent üldögélt, feltéve, hogy félóránként rendelt egy kávé. Aztán meg itt csinálták a legjobb vegetáriánus pirogot meg borscsot, de azok az idők már elmúltak, amikor ezek körül forogtak gondolatai.

Október közepe volt, és nemrég rakták fel a Halloween-dekorációt, ami egy ingatag BORSCSOT VAGY CSALUNK! feliratból meg egy Borscsula grófnak keresztelt vacak kartonvampírból állt. Egyszer volt, hol nem volt,

Simon és Clary igen jól szórakoztak a béna díszítésen, de a fekete köpenyes gróf a kamu vámpírfogakkal most már egyáltalán nem tűnt olyan viccesnek Simon szemében.

A fiú az ablak felé pillantott. Csípős volt az este, és a szél úgy sodorta magával a faleveleket a Második sugárúton, mint egy marék szétszórt konfettit. Egy lány szedte a lábát odakint. Ballonkabátjának övét szorosra húzta a derekán, hosszú fekete haja lobogott a szélben. Az emberek sorban utána fordultak, ahogy elment mellettük. Annak idején Simon is megnézte magának az ilyen lányokat, és szórakozottan azon gondolkodott, vajon hová tarthatnak, és kivel találkoznak. Annyit azért biztosan tudott, hogy nem hozzá hasonló fiúkkal.

Csakhogy ez a lány most éppen hozzá sietett. A bejárat fölött megsörrent a kis harang, ahogy kinyílt az ajtó, és Isabelle Lightwood lépett be az étterembe. Amikor megpillantotta Simont, elmosolyodott, és felé indult. Menet közben kibújt a kabátjából, és a szék támlájára terítette, mielőtt leült. A kabát alatt „tipikus Isabelle-göncöt” viselt, ahogy Clary szokta nevezni az ilyesmit: szűk bársonyszoknyájához neccharisnyát és csizmát húzott. A bal bakancsának szárába egy kést tűzött, amiről Simon tudta, hogy csak ő látja. Azért így is minden szem feléjük fordult, amikor a lány hátravetette a haját, és letelepedett az asztal mögé. Akármit is viselt éppen, Isabelle úgy vonzotta a tekinteteket, akár a tűzijáték.

A gyönyörű Isabelle Lightwood. Amikor Simon először találkozott vele, úgy sejtette, sosem fog észrevenni egy magafajta fiút. Mint aztán kiderült, nem is tévedett nagyot. Isabelle leginkább azokat a srácokat kedvelte, akiket a szülei nem néztek jó szemmel, az ő világában ez pedig leginkább az Alvilágiakat jelentette – tündéreket, vérfarkasokat meg vámpírokat. Simon a mai napig csodálkozott rajta, hogy az elmúlt két hónapban randizgattak egymással, még ha a kapcsolatuk ehhez hasonló ritka találkozásokra is korlátozódott, és kénytelen volt azt is feltételezni, hogy ha nem változik vámpírrá,

hogy ha az egész élete nem vesz gyökeres fordulatot egyetlen pillanat alatt, még ennyi sem történt volna közöttük.

Isabelle a füle mögé simította haját, és megvillantotta ragyogó mosolyát. – Jól nézel ki.

Simon végignézett a tükörképén az étterem ablakának üvegében. Isabelle hatása egyértelműen megmutatkozott a külsején, amióta randizni kezdtek. A lány bőrzakóra cseréltette vele a kapucnis pulcsijait, az edzőcipők helyett pedig márkás bakancsokat vetetett föl vele. Aminek mellékesen háromszáz dollárba került párja. Simon azért továbbra is jellegzetes feliratos pólóit viselte – erre éppen az volt írva, hogy **AZ EGZISZTENCIALISTÁK ÉRTELMETLENÜL CSINÁLJÁK** –, de a farmerjának már nem volt szakadt a térdé meg a zsebe. Aztán meg a haját is úgy megnövesztette, hogy most az arcába hullott, és teljesen eltakarta a homlokát, bár ez nem annyira Isabelle ötlete volt, inkább a szükség hozta így.

Clary sokat heccelte az új külseje miatt, de hát ő mindent kellőképpen röhejesnek talált Simon szerelmi életével kapcsolatban. Képtelen volt komolyan venni, hogy a fiú Isabelle-lel jár. Persze azt szintúgy képtelen volt komolyan venni, hogy Simon mindeközben egy másik barátjukkal, Maia Robertsszel is randizik, aki történetesen vérfarkas. Azt meg aztán végképp lehetetlennek találta, hogy Simon még egyik lánynak sem beszélt a másiktól.

A fiú egyáltalán nem volt benne biztos, hogy történt a dolog. Maia szívesen ment át hozzá, hogy játsszon az Xboxával – az elhagyatott rendőrőrsön, ahol a farkasfalka élt, nem volt semmi ilyesmi –, aztán amikor harmadszor vagy negyedszer járt ott, indulás előtt odahajolt, és nyomott egy pusztit Simon arcára. A fiúnak tetszett a dolog, és felhívta Claryt, hogy megkérdezze, el kell-e mesélnie Isabelle-nek, mi történt. – Okoskodd ki végre, mi folyik közted meg Isabelle között – felelte Clary –, aztán mondd el neki.

Ez aztán rossz tanácsnak bizonyult. Azóta eltelt egy hónap, és Simon még mindig nem tudta biztosan, mi zajlik közte és Isabelle között, úgyhogy

inkább nem mondott semmit. Ráadásul, ahogy telt az idő, úgy tűnt egyre kínosabbnak az ötlet. Eddig sikerült mindent megoldania. Isabelle és Maia nem igazán barátkozott egymással, és csak ritkán találkoztak – viszont úgy állt a helyzet, hogy sajnos ez hamarosan megváltozik. Clary édesanyja és régi barátja, Luke pár héten belül összeházasodik, az esküvőre pedig meghívták Isabelle-t és Maiát is. Simon lényegesen kevésbé találta volna ijesztőnek, ha egy rakás feldühödött vámpírvadász kergeti végig New York utcáin.

– Szóval – mondta Isabelle, kizökentve Simont a gondolatmenetéből. – Miért vagyunk itt, és nem a Takiban? Ott vért is kapnál.

Simon összerendezte a lány hangerejétől. Isabelle nem törődött a finomságokkal. Szerencsére a jelek szerint senki nem figyelt oda rájuk, még a pincérnő sem, aki időközben visszatért, lecsapott egy csésze kávéra Simon elé, aztán végigmérte Izzyt, és továbbállt anélkül, hogy felvette volna a rendelést.

– Tetszik itt – szólt a fiú. – Claryvel sokszor ültünk be ide, amikor még a Tischbe járt. Nagyon jó a borscs meg a blini, ráadásul egész éjszaka nyitva van.

Isabelle oda sem figyelt a fiúra, csak csodálkozva nézett el mellette. – Az meg mi?

Simon követte a lány tekintetét. – Az Borscsula gróf.

– *Borscsula* gróf?

Simon vállat vont. – Halloween-dekoráció. Borscsula gróf a gyerekek kedvéért van itt. Olyan, mint a Csokula grófos gabonapehely meg a Számherceg a *Szezám utcában*. – Elvigyorodott Izzy értetlen tekintetét látva. – Tudod, számolni tanítja a gyerekeket.

Isabelle a fejét rázta. – Van egy tévéműsor, amiben egy vámpír tanítja számolni a gyerekeket?

– Amikor nézed, azért nem gáz – jegyezte meg Simon.

– Van némi mitológiai alapja az ilyesminek – mondta Isabelle, és máris átváltott okoskodó Árnyvadász üzemmódba. – Egyes legendák megemlítik, hogy a vámpírok a számolás megszállottjai, és ha valaki kiborít eléjük egy

csomó magot, abba kell hagyniuk, amit csinálnak, és kényszeresen meg kell számolniuk. Ez persze semmivel sem áll közelebb az igazsághoz, mint a fok-hagymás szöveg. És miért tanítanának a vámpírok gyerekeket? A vámpírok félelmetesek.

– Köszönöm – mondta Simon. – Ez egy vicc, Isabelle. Úgy néz ki, mint Drakula, és szeret számolni. Tudod, mondjuk „Mit evett ma a herceg, gyerekek? Egy csokis kekszet, két csokis kekszet, három csokis kekszet...”

Hideg áramlott be az utcáról, ahogy kinyílt az ajtó, és újabb vendég lépett az étterembe. Isabelle megborzongott, és fekete selyemsáljáért nyúlt. – Nem életszerű.

– Szerinted hogy kéne csinálni? „Mit evett ma a herceg, gyerekek? Egy szerencsétlen földművest, két szerencsétlen földművest, három szerencsétlen földművest...”

– Pszt! – Isabelle a nyakába kötötte a sálát, előrehajolt, és Simon csuklójára tette a kezét. Nagy, sötét szeme hirtelen életre kelt, valahogy úgy, ahogy csak akkor szokott, amikor démonokra vadászik, vagy amikor arra gondol, hogy démonokra fog vadászni. – Nézz oda!

Simon követte a lány tekintetét. Két férfi állt egy üvegajtó előtt, ami mögött polcok során péksütemények sorakoztak: vastag cukormázzal borított fánkok, jó pár tányérnyi hókifli, meg krémmel töltött finomságok. A jelek szerint egyik férfit sem érdekelték különösebben az étel. Mindketten alacsony és fájdalmasan soványak voltak, de annyira, hogy az arcsontjuk pengeként feszítette sápatag bőrüket. Mindegyiknek vékony szálú ősz haja volt, halványszürke szeme, és övvel összefogott, földig érő, palaszínű ballonkabátot viseltek.

– Na most – szólta Isabelle –, szerinted kik ezek?

Simon hunyorogva nézte a két férfit. Azok visszanéztek rá, pillák nélküli szemük feneketlen lyukra emlékeztetett. – Leginkább gonosz kerti törpékre hasonlítanak.

– Alattvalók – súgta Isabelle. – Egy vámpír tulajdonai.

– Tulajdonai, úgymint...?

Isabelle türelmetlenül sóhajtott föl. – Az Angyalra, te aztán tényleg nem tudsz semmit a saját fajtádról, mi? Van egyáltalán fogalmad róla, hogyan lesznek a vámpírok?

– Hát, amikor egy apukavámpír és egy anyukavámpír nagyon szeretik egymást...

Isabelle elhúzta a száját. – Oké, azt tudod, hogy a vámpírok szex nélkül szaporodnak, de lefogadom, hogy azt már nem, mi történik pontosan.

– Azt is tudom – közölte Simon. – Azért vagyok vámpír, mert ittam Raphael véreből, mielőtt meghaltam. Vérivás meg halál egyenlő vámpír.

– Nem pontosan – felelte Isabelle. – Azért vagy vámpír, mert ittál Raphael véreből, aztán más vámpírok megharaptak, és csak aztán haltál meg. Valamikor a folyamat során szükség van harapásra is.

– Miért?

– A vámpírok nyálának vannak... bizonyos tulajdonságai. Transzformációs tulajdonságai.

– Pfuj – fintorodott el Simon.

– Ne pfujolj itt nekem! Neked van varázsnyalád! A vámpírok embereket tartanak maguk körül, és belőlük táplálkoznak, ha éppen szűkében vannak a vérnek. Ezek az emberek amolyan két lábon járó italautomaták. – Izzyről süttött az undor. – Azt hinnéd, hogy le vannak gyengülve az állandó vérvesztéstől, csakhogy a vámpírnyálnak gyógyító ereje is van. Növeli a vörösvértetszámot, erősebbek, egészségesebbek lesznek tőle, és tovább is élnek. Ezért nem tiltja meg a Törvény, hogy egy vámpír emberekből táplálkozzon. Igazából nem árt nekik. Persze időnként előfordul, hogy egy vámpír úgy dönt, több kell neki egy kis harapnivalónál, és akar magának egy alattvalót, aztán elkezd rendszeresen táplálkozni a megharapott emberből, amitől az engedelmes marad, és kötődni fog a gazdájához. Az alattvalók bálványozzák

a gazdájukat, és szívesen szolgálják. Nem akarnak mást, csak a közelében lenni. Mint te, amikor visszamentél a Dumontba. Vissza kellett térned a vámpírhoz, akinek ittál a véreből.

– Raphael – szólt rekedten Simon. – Elárulom neked, mostanság nem érzek heves késztetést, hogy a közelében legyek.

– Nem, az elmúlik, amikor valakiből valódi vámpír lesz. Csak az alattvalók azok, akik imádják a gazdájukat, és kényszeresen engedelmeskednek neki. Hát nem világos? Amikor visszamentél a Dumontba, Raphael klánja minden véred kiszívta, te pedig meghaltál, aztán vámpír lett belőled. De ha nem ürítettek volna ki teljesen, és több vámpírvért kaptál volna inkább, alattvaló lett volna belőled.

– Mindez nagyon érdekes – állapította meg Simon –, de nem magyarázza meg, miért bámulnak bennünket.

Isabelle vetett még egy pillantást a két férfira. – Téged bámulnak. Talán meghalt a gazdájuk, és egy másik vámpírt keresnek maguknak. Lehetnének a háziállataid – vigyorgott a fiúra.

– Vagy – morfondírozott Simon – csak krumplis tésztaért jöttek.

– Az alattvalók nem esznek ételt. Vámpírvér és állati vér keverékén élnek, ettől amolyan kábult állapotban léteznek. Nem halhatatlanok, de nagyon lassan öregszenek.

– Szomorú – mondta Simon továbbra is a két férfit méregetve –, de a külsejüket nem őrzik meg.

Isabelle kihúzta magát. – És máris errefelé tartanak. Úgy fest, mindjárt megtudjuk, mit akarnak.

Az alattvalók úgy mozogtak, mintha kerekeken gurulnának. Úgy néztek ki, mint akik nem lépnek, hanem hangtalanul siklanak előre. Másodpercek alatt átszelték az éttermet, és mire a közelükbe értek, Isabelle már elő is kapta az éles kést a csizmája szárából. A fegyver most ott feküdt az asztalon, és ragyogott az étterem fluoreszkáló fényeiben. Sötét, nehéz ezüstből készült,

a markolat mindkét oldalába keresztet égettek. A legtöbb vámpírok ellen tervezett fegyveren akadt néhány kereszt; Simon gyanította, hogy ez azért lehet így, mert a legtöbb vámpír keresztény. Ki gondolta volna, hogy egy nap még az előnyére válik, hogy egy kisebb vallást követ?

– Ne jöjjenek közelebb! – mondta Isabelle ujjait a tőr közelében tartva, ahogy a két alattvaló megtorpant az asztaluk előtt. – Mi járatban vannak?

– Árnnyvadász – szólt a bal oldali férfi halk, sziszegő hangon. – Nem tudtuk, hogy ön is részese lesz ennek a szituációnak.

Isabelle finoman felhúzta a szemöldökét. – Éspedig miféle szituációnak?

A második alattvaló hosszú, sűrű, szürke ujjával Simonra mutatott. A körme egészen sárga volt és hegyes. – A Napjáróval van dolgunk.

– Nem, nincs – jelentette ki Simon. – Fogalmam sincs, kik maguk. Egyiküket sem láttam soha.

– Én Mr. Walker vagyok – mondta az első férfi –, ez pedig Mr. Archer. New York városának leghatalmasabb vámpírját szolgáljuk. A legnagyobb manhattani klán fejét.

– Raphael Santiagót – nyugtázta Isabelle. – Ez esetben tudniuk kell, hogy Simon nem tagja egy klánnak sem. Szabadúszó.

Mr. Walker halványan elmosolyodott. – A gazdám abban reménykedett, hogy ezen a helyzeten lehet változtatni.

Simon tekintete találkozott Isabelle-ével az asztal fölött. A lány megvonta a vállát. – Nem azt mondta neked Raphael, hogy tartsd magad távol a klánjától?

– Talán meggondolta magát – vetette fel Simon. – Tudod, milyen. Sze-szélyes. Következetlen.

– Nem tudhatom. Nem igazán találkoztam vele, amióta megfenyegettem, hogy megölöm azzal a gyertyatartóval. Jól viselte. A szeme sem rebbent.

– Fantasztikus – mondta Simon. A két alattvaló rámeredt. A szemük féhéresszürke volt, mint a piszkos hó. – Ha Raphael be akar venni a klánba, az azt jelenti, hogy szeretne tőlem valamit. Akár el is mondhatják, hogy mi az.

– A gazdánk nem avatott be bennünket a terveibe – közölte gőgösen Mr. Archer.

– Akkor túltárgyaltuk – szólt Simon. – Nem megyek.

– Ha nem jön önszántából velünk, fel vagyunk rá hatalmazva, hogy erőt alkalmazzunk önnel szemben.

A tőr mintha magától röppent volna Isabelle kezébe; legalábbis úgy tűnt, hogy a lány alig mozdul, mégis egyetlen szemvillanás alatt a kezében volt, és könnyedén forgatta az ujjai között. – Én nem tenném a maguk helyében.

Mr. Archer rávicsorgott a lányra. – Mikor lettek az Angyal gyermekeiből magányos vámpírok testőrei?

– Nem a testőre vagyok – közölte Isabelle –, hanem a barátnője. Szóval minden jogom megvan hozzá, hogy seggbe rúgjam magukat, ha zaklatják. Így működik ez.

A barátnője? Simon meglepetten pillantott Isabelle-re, de a lány sötét szemével a két alattvalóra meredt. Egyfelől nem emlékezett rá, hogy Isabelle valaha is a barátnőjének nevezte volna magát, másfelől elég sokat elmondott róla, milyen különösen is alakult az élete, hogy éppen ez lepte meg a legjobban ma este, nem pedig az, hogy magához rendelte New York leghatalmasabb vámpírja.

– A gazdámnak – szólt Mr. Walker valószínűleg megnyugtatónak szánt hangon – ajánlata van a Napjára számára...

– Simonnak hívják. Simon Lewisnak.

– Mr. Lewis számára. Megígérhetem, hogy neki is előnye származik belőle, ha hajlandó követni bennünket, és meghallgatni a gazdámot. A gazdám becsületére esküszöm, hogy nem esik bántódása, Napjára, és ha úgy dönt, hogy visszautasítja a gazdám ajánlatát, akkor is szabadon távozhat.

A gazdám, a gazdám. Mr. Walker rajongás és áhítat keverékével a hangjában mondta ki a szót. Simon egy kicsit elborzadt. Milyen rettenetes lehet így kötődni valakihez, miközben az embernek nincs is saját akarata.

Isabelle a fejét rázta, és ajkával hangtalan nemet formált Simon felé. A fiú úgy sejtette, valószínűleg igaza lehet. Isabelle kitűnő Árnyvadász volt. Démonokra és törvényszegő Alvilágiakra – kóbor vámpírokra, fekete mágiát gyakorló boszorkánymesterekre meg elvadult, emberevő vérfarkasokra – vadászott tizenkét éves kora óta, és valószínűleg jobban csinálta, mint bármelyik Árnyvadász a korosztályából saját bátyja, Jace kivételével. Meg persze ott van Sebastian, gondolta Simon, aki jobb volt mindkettejüknél. Csak hogy ő meghalt.

– Jól van – mondta. – Magukkal megyek.

Isabelle szeme elkerekedett. – Simon!

Mindkét alattvaló összedörzsölte a kezét, ahogy a rosszfiúk szokták a képregényekben. Igazából nem is maga a mozdulat volt hátborzongató, hanem az, hogy éppen egyszerre és pontosan ugyanúgy csinálták, mintha valaki két bábu zsinórait rángatta volna tökéletes összhangban.

– Nagyszerű – szóló Mr. Archer.

Isabelle lecsapta a törst az asztalra, és ahogy előredőlt, végigsimította az asztal lapját. – Simon – súgta mérgesen –, ne legyél hülye! Semmi okod rá, hogy velük menj. És Raphael egy bunkó.

– Raphael egy vámpírfalka vezére – felelte a fiú. – Az ő vére változtatott vámpírrá. Ő az én... nem is tudom, hogy hívják ezt.

– Ő a nemződ, teremtőd, alkotód... Millió név létezik az ilyenre – vágta rá oda sem figyelve Isabelle. – És lehet, hogy az ő vére tett vámpírrá, de nem miatta lettél Napjáró. – Találkozott a tekintetük az asztal fölött. – *Jace tett Napjáróvá.* De sosem mondta volna ki hangosan: csak kevesen tudták az igazságot, annak a teljes történetét, hogy ki is Jace valójában, és mivé vált általa Simon. – Nem kell azt tenned, amit mond.

– Hát persze hogy nem – felelte halkán Simon. – De ha nem megyek el, szerinted Raphael annyiban hagyja a dolgot? Hát nem fogja. Sosem szállnak le rólam. – A szeme sarkából az alattvalókra pillantott; úgy tűnt, egyetértenek

vele, bár lehet, hogy csak képzelte. – Állandóan a sarkamban lesznek. Amint kilépek az iskolából, Clarynél...

– És? Clary nem tudná kezelni a dolgot? – Isabelle felemelte a kezét. – Hát jó. Legalább hadd menjek veled.

– Szó sem lehet róla – vágott a szavába Mr. Archer. – Ez nem tartozik az Árnivadászokra. Csakis az Éjszaka Gyermekének ügye.

– Nem fogom...

– A Törvény lehetőséget ad rá, hogy bizalmasan intézzük az ügyeinket – jelentette ki mereven Mr. Walker. – A saját fajtánkkal.

Simon rájuk nézett. – Kaphatnánk egy percet? – kérdezte. – Beszélni akarok Isabelle-lel.

Egy pillanatra csend lett. Körülöttük tovább zajlott az éttermi élet. Ahogy a sarki moziban véget ért a film, megindult a késő esti vendégáradat, pincérnők sürgölődtek gőzölgő tányérokkal, a közeli asztaloknál párok nevetgéltek és csevegtek, a pult mögött szakácsok kiáltoztak egymásnak. Senki sem nézett rájuk, és senkinek nem tűnt fel, hogy bármi különös zajlana. Simon már hozzászokott a minden árulkodó jelet eltüntető varázslathoz, de Isabelle társaságában néha a mai napig úgy érezte, hogy láthatatlan üvegfal választja el a többi embertől és a hétköznapi ügyektől.

– Jól van – szólt Mr. Walker, és hátralepett. – De a gazdám nem szereti, ha megvárakoztatják.

Az ajtó közelébe húzódtak, megálltak, akár két szobor, és láthatólag szemernyi sem zavarta őket a hideg levegő, ami beáramlott az utcáról, ahányszor csak egy újabb vendég érkezett vagy távozott. Simon Isabelle-hez fordult. – Semmi baj – mondta. – Nem fognak bántani. Nem is tudnának. Raphael mindent tud... – zavartan mutatott a homlokára – ...erről.

Isabelle átnyúlt az asztal fölött, hátrasimította a fiú haját; az érintése inkább volt sebészi, mint gyengéd. Komoran pillantott Simonra. A fiú éppen elégszer nézte meg a tükörben maga is a Jelet, hogy pontosan tudja, milyen.

Néha úgy tűnt, változik, mint amikor a felhőkbe belelátott alakok mozognak, de mindig tiszta, fekete és valamiképpen fenyegető volt, akár egy idegen nyelven vésett figyelmeztető jel.

– Tényleg... működik? – kérdezte sűgva a lány.

– Raphael szerint igen – felelte Simon –, és nekem sincs okom azt gondolni, hogy nem. – Elkapta a lány csuklóját, és eltolta az arcától. – Nem lesz semmi baj, Isabelle.

A lány sóhajtott. – Minden, amit valaha tanultam, azt sűgja, hogy nem jó ötlet.

Simon megszorította Isabelle ujjait. – Figyelj, te is kíváncsi vagy, mit akar Raphael, nem igaz?

Isabelle megpaskolta a fiú kezét, és hátradólt. – Feltétlen mondj el mindent, amikor végeztél. Engem hívj fel először.

– Úgy lesz. – Simon felállt, és felhúzta a dzsekijén a cipzárt. – Megtennél nekem egy szívességet? Igazából kettőt.

A lány óvatos mosollyal nézett fel. – Mit szeretnél?

– Clary azt mondta, ma este az Intézetben fog tréningezni. Ha összefutok, légy szíves, ne áruld el neki, hová mentem. Csak fölöslegesen aggódna.

Isabelle a szemét forgatta. – Jó, megígérem. És a második szívesség?

Simon odahajolt, és arcon csókolta a lányt. – Kóstold meg a borscsot, mielőtt elmész. Fantasztikus.

Mr. Walker és Mr. Archer nem voltak éppen a legbeszédesebb cimborák. Némán vezették végig Simont a Lower East Side utcáin, és különös, sikló lépéseikkel végig jócskán előtte haladtak. Kezdett későre járni, de az utcák tele voltak emberekkel, akik nehezen szabadultak el a munkahelyükről, vagy egy vacsoráról siettek haza fejüket leszegve, gallérjukat felhajtva a csípős szélben. A St. Mark's Place-en összecukható asztalokat állítottak fel a járdaszegély mellett, és a legkülönfélébb dolgokat árulták az olcsó zoknitól a New Yorkot

ábrázoló ceruzarajzokon át a szantálfa illatú füstölőkig. A falevelek, mint száraz csontok zörögtek a járdán. A levegőben kipufogógáz szaga keveredett a szantálfa illatával, de még ez sem tudta elnyomni az emberi bőr és vér szagát.

Simonnak összeszorult a gyomra. Próbált mindig elég állati vérrrel teli üveget tartani a szobájában – elrejtett egy kis hűtőt a szekrénye aljában, ahol édesanyja nem láthatta meg –, nehogy valaha is megéhezzen. Undorodott a vértől. Azt hitte, meg fogja szokni, és idővel talán kívánja is majd, de hiába ütötte el az éhségét, egyáltalán nem tudta úgy élvezni, ahogy egykor a csokoládét, a vegetáriánus burritót vagy a kávéjégkrémet. A vér vér maradt.

Viszont az éhség rosszabb volt. Az éhség azt jelentette, hogy olyan szagokat érzett, amiket egyáltalán nem akart – a sót a bőrén, az idegenek pórusain kiszivárgó vér édes illatát. Megéhezett tőle, és végtelenül rosszul kezdte érezni magát. Összegörnyedt, bőrdzsekije zsebébe süllyesztette a kezét, és próbált a száján át lélegezni.

Befordultak a Harmadik sugárútra, és megálltak egy étterem előtt, amelyiknek a cégéréen ez állt: CLOISTER CAFÉ. A KERTHELYISÉG EGÉSZ ÉVBEN NYITVA. Simon hunyorogva olvasta el a feliratot. – Mit keresünk itt?

– A gazdánk ezt a helyet választotta – közölte szenvtelen hangon Mr. Walker.

– Aha. – Simon nem nagyon értette a dolgot. – Azt gondoltam volna, hogy Raphael stílusához jobban illik, ha mondjuk egy felszenteletlen katedrális tetején vagy egy csontokkal teli kriptában találkozok velem. Sosem néztem volna ki belőle, hogy a divatos éttermeket kedveli.

Mindkét alattvaló rámeredt. – Valami baj van, Napjáró? – kérdezte végül Mr. Archer.

Simon valamiért úgy érezte, mintha megszidták volna. – Nem, semmi gond.

Az étterem belseje sötét volt, az egyik fal mentén márványlapos bárpult húzódott végig. Egyetlen pincér sem szólította meg őket, ahogy átszelték a helyiséget, és egy ajtón át kiléptek a kertbe.

Sok New York-i étterem büszkélkedett kerthelyiséggel, de csak kevés tartott nyitva ilyentájt. Ez a kerthelyiség voltaképpen egy számos épület közé beszorított udvar volt. A falakat olasz virágoskerteket ábrázoló, a szemet becsapó festmények borították. Az arany és rozsdaszínű őszi levelekkel borított fákra fehér lámpafüzéreket erősítettek, az asztalok között elhelyezett hőszigetelőzők vörösen izzottak. Az udvar közepén apró szökőkútban víz csobogott.

Csak az egyik asztalnál ült valaki, de nem Raphael volt az. Egy széles karimájú kalapot viselő karcsú nő telepedett le a fal közelében. Ahogy Simon csodálkozva rápillantott, felemelte a kezét, és integetett neki. A fiú megfordult, és hátranézett, de persze nem volt ott senki. Walker és Archer továbbindultak, Simon pedig értetlenül követte őket az udvaron át, amíg pár lépésnyire a nőtől meg nem torpantak.

Walker mélyen meghajolt. – Gazdám – mondta.

A nő elmosolyodott. – Walker – szólt. – És Archer. Köszönöm, hogy elhoztátok nekem Simont.

– Várjunk csak egy percet! – Simon a nőről a két alattvalóra pillantott, és vissza. – Maga nem Raphael.

– Te jó ég, dehogy! – A nő levette a kalapját. Hihetetlen mennyiségű ezüstös szőke haj omlott a vállára, és csillant meg a karácsonyi fényben. A nő fehér, ovális, gyönyörű arcát hatalmas világoszöld szempár uralta. Hosszú fekete kesztyűt, fekete selyemblúzt, egyenes szabású szoknyát és a nyaka köré tekert fekete sálát viselt. Lehetetlen lett volna megállapítani a korát – vagyis azt, hogy hány éves lehetett, amikor átváltozott vámpírrá. – Camille Belcourt vagyok. Örvendek a találkozásnak.

Kinyújtotta fekete kesztyűs kezét.

– Nekem azt mondták, hogy Raphael Santiagóval fogok itt találkozni
– mondta Simon anélkül, hogy fogadta volna a kézfogást. – Maga neki dolgozik?

Camille Belcourt nevetése a szökőkút csobogására emlékeztetett. – A lehető leghatározottabban nem. Valamikor régen ő dolgozott nekem.

Azt hittem, valaki más vezeti a vámpírokat, mondta egyszer Simon Idrisben Raphaelnek. Mintha egy örökkévalóság telt volna el azóta.

Camille még nem tért vissza közénk, felelte Raphael. *Én helyettesítem.*

– Maga a vámpírok vezére – állapította meg Simon. – A manhattani kláné. – Az alattvalók felé fordult. – Becsaptak. Azt mondták, Raphaellel fogok találkozni.

– Azt mondtam, a gazdánk vár önre – felelte Mr. Walker. A szeme nagy volt és üres; annyira üres, hogy Simonban felmerült, talán nem is akarták félrevezetni, csak előre programozott robotok módjára azt mondták, amit a gazdájuk a szájukba adott, és nem tűnt fel nekik az eltérés az előre eltervezettekhez képest. – És itt is van.

– Valóban. – Camille megvillantotta ragyogó mosolyát alattvalói felé. – Walker, Archer, kérlek benneteket, hagyjatok magunkra. Négyszemközt kell beszélnem Simonnal. – Abban, ahogy kimondta, hogy „Simon” meg „négy szemközt”, volt valami, ami egy titkos cirógatásra emlékeztetett.

Az alattvalók meghajoltak, és visszavonultak. Ahogy Mr. Archer megfordult, Simon horzsolást pillantott meg a nyakán. A hosszú csík olyan sötét volt, hogy festéknek hatott, a közepén pedig két még sötétebb lyuk éktelenkedett, a peremén, száraz, cakkos hússal. Simonon csendes remegés futott végig.

– Kérlek – szólt Camille, és megütögette a székét maga mellett. – Foglalj helyet! Kérsz egy kis bort?

Simon feszengve telepedett le a kemény fémszék szélére. – Nem igazán iszom.

– Hát persze – mondta együtt érzően a nő. – Hiszen ivadék is alig vagy még, igaz? Ne aggódj emiatt. Idővel megtanulhatod, hogyan fogyassz bort és más italokat. A legidősebb fajtársaink között olyanok is akadnak, akik kevés káros hatással tudnak emberi ételleket fogyasztani.

Kevés káros hatással? Simonnak nem nagyon tetszett a dolog. – Sokáig fog tartani? – érdeklődött célzatos pillantásokat vetve a mobiljára, ami elárulta neki, hogy fél tizenegyre jár. – Haza kéne érnem.

Camille kortyolt egyet a borából. – Tényleg? És miért?

Mert anyám ébren vár. Oké, egyáltalán nem fontos, hogy ezt a nő is tudja. – Megzavarták a randimat – szólt. – Csak szeretném tudni, mi volt ilyen fontos.

– Még anyukáddal laksz, igaz? – kérdezte a nő, és letette a poharát. – Kicsit furcsa, hogy egy ilyen különleges vámpír, mint amilyen te vagy, nem költözik el otthonról, és csatlakozik egy klánhoz, nem?

– Tehát azért rángatott el a randimról, hogy gúnyolódhasson rajtam, amiért még anyukámmal élek. Nem lehetett volna ezt egy olyan este csinálni, amikor nincs programom? A legtöbb este megfelelt volna, ha érdekli.

– Nem gúnyolódom rajtad, Simon. – A nő megnyalta az alsó ajkát, mint ha csak a bor utolsó cseppjeit próbálná kiélvezni. – Kíváncsi vagyok, miért nem csatlakoztál Raphael klánjához.

Ami egyben a te klánod is, ugye? – Az a határozott benyomásom támadt, hogy nem látott volna szívesen – felelte Simon. – Azt mondta, békén hagy, ha én is békén hagyom őt. Szóval békén hagytam.

– Valóban? – villant fel Camille zöld szeme.

– Sosem akartam vámpír lenni – mondta Simon, bár maga sem igazán értette, miért mondja el ezeket a dolgokat egy vadidegennek. – Normális életre vágytam. Amikor megtudtam, hogy Napjáró vagyok, azt hittem, minden

esélyem megvan rá. Vagy legalábbis valami hasonlóra. Járhatok iskolába, élhetek otthon, találkozhatom anyukámmal meg a nővéremmel...

– Feltéve, hogy sosem táplálkozol belőlük – szólt a nő. – Feltéve, hogy el tudod előlük titkolni a vérszomjadat. Sosem ettél még emberből, igaz? Csak zacskós véren élsz. Bűdös, állati véren. – Elfintorodott.

Simonnak eszébe jutott Jace, de gyorsan a háttérbe szorította a gondolatot. Jace nem is volt igazán ember. – Nem, nem ettem még emberből.

– Fogsz. És utána sosem felejtet el. – A nő előrehajolt, világos haja végigsimította Simon kezét. – Nem rejtheted el örökké a valódi önmagadat.

– Melyik tinédzser nem hazudik a szüleinek? – kérdezte Simon. – Akárhogy is, nem tudom, magát ez miért érdekli. Ami azt illeti, még mindig nem tudom, miért vagyok itt.

Camille még közelebb hajolt, amitől fekete selyemblúzának előrebugygyant a nyaka. Ha Simon még ember lett volna, biztosan elpirul. – Megmutatod?

Simon szinte érezte, ahogy kidülled a szeme. – Mit kéne megmutatnom?

A nő elmosolyodott. – A Jelet, buta fiú. A Vándor Jélet.

Simon kinyitotta a száját, aztán megint bezárta. *Honnan tudja?* Nagyon kevesen tudtak a jelről, amit Clarytól kapott Idrisben. Raphael azt mondta, szigorúan titokban kell tartani, és Simon nem is fecsegett róla senkinek.

De Camille tekintete rezzenéstelen maradt, és valami oknál fogva Simon engedelmességni akart neki. Volt valami abban, ahogy ránézett, meg a hangja csengésében. A fiú felemelte a kezét, és félrehúzta a haját, hogy a nő megnézhesse a homlokát.

Camille szeme elkerekedett, a szája enyhén szétnyílt. Óvatosan a nyakához érintette az ujját, mintha nem létező pulzusát akarná ellenőrizni.

– Ó – szólt –, hogy te milyen szerencsés vagy, Simon!

– Átok ez – felelte a fiú –, nem áldás. Maga is tudja, igaz?

A nő szeme felcsillant. – „Akkor monda Káin az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogysen elhordozhatnám.” Te el tudod hordozni, Simon?

A fiú hátradőlt, haja visszahullott a homloka elé. – Kibírom.

– De nem akarod. – A nő végigfuttatta kesztyűs ujját a pohár peremén, miközben tekintetét továbbra is Simonra szegezte. És ha fel tudnék ajánlani neked egy lehetőséget, amivel előnyt tudnál kovácsolni abból, amit most átoknak tekintesz?

Azt mondanám, végre kibököd, hogy miért hozattál ide, ami kezdetnek nem rossz. – Hallgatom.

– Felismerted a nevemet, amikor bemutatkoztam – mondta Camille. – Raphael már beszélt rólam, igaz? – Volt valami nagyon halvány akcentusa, amit Simon nem igazán tudott hová tenni.

– Azt mondta, maga a klán vezére, és ő csak arra az időre lett főnök, amíg maga távol van. Helyettesíti, mint egy alelnök, vagy valami ilyesmi.

– Á! – A nő finoman az alsó ajkába harapott. – Ami azt illeti, ez nem teljesen így van. Szeretném elmondani neked az igazat, Simon. Aztán teszek egy ajánlatot. Először viszont a szavadat kell adnod valamire.

– És mi lenne az?

– Hogy minden, ami ma este elhangzik itt kettőnk között, titokban maradjon. Senki sem tudhat róla. Még a vörös hajú kis barátod, Clary sem. Még a két barátnőd sem. Még Lightwoodék sem. Senki.

Simon hátradőlt. – És mi van, ha nem ígérem meg?

– Akkor elmehetsz, ha úgy tetszik – válaszolta a nő. – Csakhogy akkor sosem tudod meg, mit akartam mondani neked, azt pedig később biztosan megbánod.

– Kíváncsi vagyok – mondta Simon. – Csak azt nem tudom, hogy elég kíváncsi vagyok-e.

A nő tekintetében megcsillanó csodálkozásba és vidámságba mintha némi tisztelet is vegyült volna. – Semmi közük ahhoz, amit most mondani

akarok. Nem befolyásolja a testi épségüket vagy a boldogságukat. A titoktartás a saját védelmemet szolgálja.

Simon gyanakodva nézett a nőre. Vajon komolyan beszél? A vámpírok nem olyanok, mint a tündérek, akik nem tudnak hazudni. De azért el kellett ismernie, hogy kíváncsi. – Jól van. Megtartom a titkát, hacsak abból, amit mond, nem úgy ítélem meg, hogy valami veszélyt jelent a barátaimra. Akkor minden ígéret semmis.

A nő mosolya egészen fagyos volt: Simon látta rajta, hogy nem örül, amiért nem hisz neki. – Hát jó – mondta. – Gondolom, nincs választásom, ha ilyen nagy szükségem van a segítségedre. – Camille megint előrehajolt, egyik vékony keze pohara szárával játszadozott. – Nem sokkal ezelőtt még vidáman vezettem a New York-i klánt. Gyönyörű szállásunk volt egy a háború előtti időkből származó épületben az Upper West Side-on, a népemnek nem abban a patkánylukban kellett meghúznia magát, ahol most Santiago tartja őket. Santiago, vagy Raphael, ahogy te nevezed, a helyettesem volt. A leghűségesebb társam; vagy legalábbis azt gondoltam. Egy éjjel megtudtam, hogy embereket gyilkol, elviszi őket abba a lerobbant szállodába a Spanyol Harlemben, és szórakozásból issza a vérüket. A csontjaikat odakint hagyta szemetes konténerekben. Ostoba veszélyeknek tett ki minket, megszegte a Szövetség Törvényét. – Kortyolt egyet a borából. – Amikor kérdőre vontam, kiderült, hogy azt mondta a többieknek, én vagyok a gyilkos, és én szegtem meg a Törvényt. Mindent megszervezett. Meg akart ölni, hogy megkaparinthassa a hatalmat. Elmenekültem, csak Walker és Archer maradtak mellettem, hogy vigyázzanak rám.

– Szóval hazudott, amikor azt mondta, hogy csak addig ő a vezér, amíg maga visszajön?

Camille vágott egy grimaszt. – Santiago profin hazudik. Szeretné, hogy visszatérjek, ez nem kétséges. Ugyanis meg akar ölni, hogy végérvényesen átvehesse a klán irányítását.

Simon nem volt benne biztos, mit akar hallani Camille. Nem szokott hozzá, hogy felnőtt nők nagy, könnyes szemekkel nézzék, vagy megosszák vele az életük történetét.

– Sajnálom – mondta végül.

Camille megvonta a vállát, még hozzá olyan jellegzetesen, hogy Simon rögtön arra gondolt, talán francia lehet az akcentusa. – Régen volt – mondta. – Időközben Londonban bujkáltam, és szövetségeseket kerestem. Aztán hallottam felőled. – Felemelte a kezét. – Azt nem mondhatom el, kitől, titoktartásra esküdtem. Viszont abban a pillanatban, hogy tudomást szereztem rólad, biztos voltam benne, hogy végig rád vártam.

– Rám?

A nő megérintette Simon kezét. – Raphael fél tőled, Simon, és minden oka meg is van rá. A saját fajtájából való vagy, vámpír, de nem tud kárt tenni benned, és nem tud megölni. Egy ujjal sem érhet hozzád anélkül, hogy azonnal le ne sújtana rá Isten haragja.

Csend lett. Simon hallotta a feje fölött lógó karácsonyi izzósor halk elektromos zümmögését, a víz csobogását az udvar közepén álló szökőkútban meg a város nyüzsgését a falakon túlról. Amikor végül megszólalt, egészen halk volt a hangja. – Kimondta.

– Mit, Simon?

– A szót. Hogy lesújt rá... – A szó marta, égette a száját, mint mindig.

– Igen. *Isten*. – Camille visszahúzta a kezét, de meleg volt a tekintete.

– A fajtánknak rengeteg titka van, annyi mindent tudnék elmesélni, megmutatni neked. Meg fogod tanulni, hogy nem vagy elátkozva.

– Asszonyom...

– Camille. Szólíts Camille-nak!

– Még mindig nem értem, mit akar tőlem.

– Tényleg nem érted? – A nő megrázta a fejét, csillogó haja csak úgy röpködött az arca előtt. – Szeretném, ha csatlakoznál hozzám, Simon. Állj

mellém Santiago ellen. Együtt sétálunk be ebbe a patkányoktól nyüzsgő szállodába. Abban a pillanatban, hogy meglátnak az oldalamon, otthagyják őt, és mellém szegődnek. Meggyőződésem, hogy hűségesek hozzám, csak félnek Raphaeltől. Amint együtt látnak bennünket, a félelem eltűnik, és megint mögém állnak. Az ember nem veheti fel a versenyt azzal, ami isteni eredetű.

– Nem is tudom – szolt Simon. – A Bibliában Jákob megküzdött egy anygallal, és győzött.

Camille felhúzott szemöldökkel pillantott a fiúra.

Simon megvonta a vállát. – Héber iskola.

– „Nevezé azért Jákob annak a helynek nevét Peniélnek: mert látám az Istent színról színre, és megszabadult az én lelkem.” Tudod, nem te vagy az egyetlen, aki ismeri a Szentírást. – Camille tekintetéből eltűnt a gyanakvás, és most már szélesen mosolygott. – Talán nem esett le a tantusz, Napjáró, de amíg rajtad van a Jel, te vagy a Mennyek bosszúálló karja. Senki sem állhat az utadba. Egyetlen vámpír biztosan nem.

– Fél tőlem? – kérdezte Simon.

Szinte azonnal megbánta. A nő zöld szeme sötét lett, akár egy viharfelhő. – Hogy félek-e tőled? – Aztán összeszedte magát, kisimult az arca, és megint szelídebb lett a tekintete. – Hát persze hogy nem – mondta. – Intelligens fiú vagy. Biztos vagyok benne, hogy meglátod az ajánlatomban rejlő bölcsességet, és csatlakozol hozzám.

– És pontosan mi az ajánlata? Odáig értem, hogy megmutatjuk magunkat Raphaelnek, de aztán mi lesz? Én igazából nem gyűlölöm őt, és nem is akarok megszabadulni tőle csak azért, hogy megszabaduljak tőle. Békén hagy. Ennél többet sosem akartam tőle.

A nő karba fonta a kezét. A kesztyűjére kék kővel díszített ezüstgyűrűt húzott. – Azt hiszed, ezt akarod, Simon. Azt hiszed, Raphael szívességet tesz neked azzal, ha békén hagy, ahogy te mondtad. Most azt gondolod, nincs szükséged másokra a saját fajtádból. Elégedett vagy a meglévő barátaiddal,

az emberekkel meg az Árnyvadászokkal. Nem bánod, hogy vérrel teli üvegeket kell rejtegetned a szobádban, és hazudnod kell édesanyádnak arról, hogy ki vagy valójában.

– Hogyan...

A nő mintha meg sem hallotta volna. – De mi lesz tíz év múlva, amikor huszonhat évesnek kéne lenned? Húsz év múlva? Harminc? Gondolod, hogy senki nem veszi majd észre, hogy ők öregszenek és megváltoznak, te pedig nem?

Simon nem felelt. Nem szívesen vallotta volna be, hogy ennyire nem gondolt előre.

– Raphael megtanította neked, hogy a többi vámpír veszélyt jelent rád. Csakhogy ennek nem kell feltétlenül így lennie. Az örökkévalóság hosszú idő magányosan, a saját fajtád nélkül. Olyanok nélkül, akik megértenek. Árnyvadászokkal barátkozol, de sosem lehetsz közülük való. Mindig is más leszel, mint ők, és kívülről maradsz. – Ahogy előrehajolt, a gyűrűjén megvillanó fehér fény Simon szemébe tűzött. – Több ezer évnyi tudást oszthatunk meg veled, Simon. Megtanulhatod, hogyan őrizd meg a titkodat, hogyan egyél és igyál, hogyan mondd ki Isten nevét. Raphael kegyetlen volt, amikor elhallgatta előled ezeket az információkat, sőt elhitette veled, hogy nem is léteznek. Pedig léteznek. Én segíthetek neked.

– Ha előbb én segítek magának – állapította meg Simon.

Ahogy Camille elmosolyodott, kivillantak hegyes, fehér fogai. – Segítünk egymásnak.

Simon hátradőlt. A vasszék kemény volt és kényelmetlen. Hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. Lenézett a kezére, látta, hogy az erei egyre sötétebbek lesznek, és akár a pókháló szövik át a bőrét. Vérre volt szüksége. Muszáj beszélnie Claryvel. Idő kell, hogy gondolkozzon.

– Megijesztettek – mondta a nő. – Tudom. Sok mindent kell feldolgoznod egyszerre. Boldogan adnék neked annyi időt, amennyire csak szükséged

van, hogy felméréd a helyzetedet, és eldöntsd, hányadán állsz velem. Csak hogy nincs sok időnk, Simon. Amíg a városban maradok, Raphael és a csatlósai veszélyt jelentenek rám.

– Csatlósai? – Simon akaratlanul is halvány mosolyra húzta a száját.

Camille értetlenül pillantott rá.

– Hát csak... „csatlósok”. Úgy hangzik, mint a „gonosztevő” vagy a „kegyenc”. – Camille-nak nyilvánvalóan fogalma sem volt róla, miről beszél Simon. – Bocsánat. Nyilván nem látott annyi vacak filmet, mint én.

Camille orra nyergén finom ránc jelent meg, ahogy összehúzta a szemöldökét. – Mondták, hogy kissé fura vagy, de talán csak azért érzem így, mert nem ismerek sok vámpírt a te generációból. Viszont azt hiszem, jót fog tenni, ha egy ilyen fiatal vámpír közelében lehetek.

– Friss vér – mondta Simon.

Erre már a nő is elmosolyodott. – Ezek szerint készen állsz? Elfogadod az ajánlatomat? Kezdhetjük a közös munkát?

Simon felnézett az égre. A fehér izzósor elhomályosította a csillagok fényét. – Nézze – szólt –, nagyra értékelem az ajánlatát. Őszintén mondom. – *Egy szart*, gondolta a fiú. Kellett lennie valami módjának, hogy ne úgy mondjon nemet, mintha az iskolai bálra szóló meghívást utasítaná vissza. *Igazán megtisztelő az ajánlat, de...* Camille Raphaelhez hasonlóan mereven, hivatalos stílusban beszélt. Talán ő is megpróbálkozhatna vele. – Időre van szükségem, hogy meghozzam a döntésemet. Bizonyára megérti.

A nő halványan elmosolyodott, csak a fogai hegyét villantotta ki. – Öt nap – mondta. – Nem több. – Simon felé nyújtotta kesztyűs kezét, és valami megvillant a tenyerében. Kis üvegiola volt, akkora, mint a parfümminták szoktak lenni, csak valamilyen barnás porral volt tele. – Föld egy sírhalomból – magyarázta Camille. – Törd össze, és tudni fogom, hogy hívsz. Ha öt napon belül nem teszed meg, elküldöm Walkert a válaszáért.

Simon átvette a fiolát, és a zsebébe csúsztatta. – És ha a válaszom nem?

– Akkor csalódott leszek. De barátokként válunk el. – A nő eltolta magától a borospoharát. – Viszlát, Simon.

A fiú felállt. A szék fémesen csikordult a földön. Simon úgy érezte, mondania kéne valamit, de fogalma sem volt róla, hogy mit. Mindenesetre úgy festett, egyelőre elmehet. Úgy döntött, inkább megkockáztatja, hogy olyan legyen, mint a rossz modorú modern vámpírok, mintsem hogy folytatnia kelljen ezt a beszélgetést. Elsietett, anélkül, hogy egy szót is szólt volna.

Kifelé elvonult Walker meg Archer mellett, akik hosszú sűrű kabátjukban, behúzott vállal álltak a bárpult mellett. Érezte magán a tekintetüket, és úgy mozgatta meg feléjük az ujjait, hogy az egyszerre tűnt barátságos intésnek és kissé nyers gesztusnak. Archer kivillantotta lapos emberi fogait, és Walkerrel a sarkában elindult az udvar felé. Simon figyelte, ahogy odakint letelepedtek két székre Camille-lal szemközt. A nő fel sem nézett, de a kertet megvilágító fehér fények hirtelen kialudtak – nem egyesével, hanem mind egyszerre –, Simon pedig egy éjfekete kockát bámult, mintha valaki lekapcsolta volna a csillagokat. Mire a pincérek észrevették, hogy valami történt, és kisetek megoldani a problémát, Camille és két alattvalója nem volt sehol.

Simonék háza számtalan tökéletesen egyforma téglapépület egyike volt egy brooklyni utcában. A fiú most elfordította a kulcsot a zárban, óvatosan betolta az ajtót maga mögött, és hallgatózott.

Édesanyjának azt mondta, hogy egy vasárnapi koncertre fognak próbálni Ericcel meg a többi sráccal a bandából. Volt idő, amikor az anyja simán hitt volna neki, és ennyi lett volna az egész; Elaine Lewis mindig is nyugodt szülő volt, sosem ítélte szobafogságra sem Simont, sem a nővérét, és nem is ragaszkodott hozzá, hogy korán érjenek haza, ha másnap iskolába kellett menni. Simon megszokta, hogy addig marad ki Claryvel, amíg jólesik, aztán bemegy a saját kulcsával, és valamikor hajnali kettő felé ágyba zuhan, anyja pedig nem is igen fűz kommentárt a dologhoz.

Most viszont minden más volt. Majdnem két hetet töltött Idrisben, az Árnyvadászok hazájában. Eltűnt otthonról, ráadásul mindenféle magyarázat nélkül. Magnus Bane, a boszorkánymester egy memóriavarázslattal elérte, hogy Simon anyja ne is emlékezzen a fia távollétére. Vagy legalábbis tudatosan ne emlékezzen. Mindenesetre azóta egészen máshogy viselkedett. Gyanakodott, folyton Simonon tartotta a szemét, és ragaszkodott hozzá, hogy időben érjen haza. Amikor a fiú legutóbb beesett egy randi után Maiával, Elaine-t az előszobában találta, amint karba tett kézzel ült a bejárattal szembe fordított karosszékekben, és alig leplezett dühvel a tekintetében meredt rá.

Aznap este Simon tisztán hallotta anyja légzését, mielőtt megpillantotta volna. Ma nem hallott mást, csak a tévé hangját a nappaliból. Elaine nyilván ébren várta, hogy hazaérjen, és közben valamelyik kedvenc kórházas sorozatának egymás után vetített epizódjait nézte. Simon becsukta maga mögött az ajtót, és nekitámaszkodott, hogy erőt gyűjtsön a hazugsághoz.

Éppen elég gondot okozott, hogy nem ehetett a családjá körében. Szerecsére édesanyja korán járt dolgozni, és későn ért haza, Rebecca pedig, aki New Jersey-ben járt főiskolára, csak alkalomadtán került elő, hogy kimossa a szennyesét, és nem volt eleget otthon, hogy bármi különöset észrevegyen. Mire Simon felkelt, Elaine általában már elment, és a konyhapulton hagyta a reggelit meg az ebédet, amit előre elkészített a fia számára. Simon iskolába menet egyszerűen beledobta az ételt valamelyik kukába. A vacsorát nehezebben oldotta meg. Amikor édesanyja otthon volt, Simon csak piszkálgatta az ételt, és úgy tett, mint aki nem éhes, vagy a szobájába vitte a vacsorát, mondván, hogy így evés közben tanulni is tud. Egyszer-kétszer magába eröltette az ételt, csak hogy édesanyja megnyugodjon, aztán órákig izzadt meg okádott a fürdőszobában, mire a szervezete mindentől megszabadult.

Simon gyűlölt hazudni az édesanyjának. Mindig sajnálta egy kicsit Claryt, amiért igen bonyolult volt a kapcsolata Jocelynnel, aki szíve szerint

aranykalitkában tartotta volna a lányát. Mostanra azonban alaposan megváltozott a helyzet. Valentine halála óta Jocelyn annyival több szabadságot engedett Clarynek, hogy már-már átlagos szülőként lehetett rá tekintetni. Mindeközben ha otthon volt, Simon folyamatosan magán érezte édesanyja vádló tekintetét, bárhová is ment.

Vett egy mély lélegzetet, ledobta táskáját az ajtó mellé, és belépett a nappaliba, felkészülve a legrosszabbra. A tévé be volt kapcsolva, a hírek szóltak üvöltve. A helyi csatorna hírolvasója éppen egy belvárosi kórház mögött, a sikátorban talált csecsemőről tudósított. Simon meglepődött; édesanyja gyűlölte a híreket. Lehangelőnek találta őket. A kanapé felé pillantott, és meglepetése máris ellillant. Édesanyja aludt, szemüvege mellette hevert az asztalon, félig üres pohara a földön állt. Simon az ajtóban is érezte a szagot – valószínűleg whiskey volt. Hirtelen elfogta a lelkifurdalás. Édesanyja szinte sosem ivott.

Simon bement anyja szobájába, és kerített egy horgolt takarót. Amikor visszajött vele, édesanyja még aludt. Elaine Lewis apró termetű, madárszerű nő volt, göndör fekete hajába egyre több ősz szál vegyült, amiket nem volt hajlandó befestetni. Egy környezetvédelemmel foglalkozó non-profit alapítványnál dolgozott, és a legtöbb ruháját állatos motívumok díszítették. Most éppen egy batikolt ruhát viselt delfines meg hullámos mintákkal, rajta pedig egy brosst, ami egy gyantába zárt valódi hal volt. Lakkozott szeme vádlón meredt Simonra, ahogy a fiú lehajolt, hogy anyja vállá köré igazítsa a takarót.

Elaine görcsösen összerándult, és elfordította a fejét. – Simon – suttogeta.
– Simon, hol vagy?

A fiú szomorúan egyenesedett fel. Úgy érezte, talán fel kéne ébresztenie az édesanyját, hogy megnyugtassa. Akkor viszont kellemetlen kérdésekre kéne válaszolnia, ahhoz pedig most nagyon nem fűlött a foga. Sarkon fordult hát, és bevonult a szobájába.

Levetette magát az ágytakaróra, felkapta a telefont az éjjeliszekrényről, és már tárcsázta is volna Clary számát gondolkodás nélkül. Aztán mégis megállt a keze a levegőben, és a tárcsahangot hallgatta. Nem beszélhet a lánynak Camille-ról, mert megígérte, hogy titokban tartja az ajánlatát, és bár nem érezte úgy, hogy bármivel is tartozna a nőnek, de ha valamit megtanult az elmúlt néhány hónapban, az az volt, hogy nem éppen jó ötlet megszegni a természetfölötti lényeknek tett ígéreteket. Azért mindenképpen szeretne volna hallani Clary hangját, mint mindig, ha nehéz napja volt. Végül is a szerelmi életéről mindig panaszkodhat neki, tudta, hogy azt a lány a végtelesséig szórakoztatónak találja. Simon az oldalára fordult, a fejére húzta a párnát, és tárcsázta Clary számát.

2

Zuhanás

– JÓL ÉREZTED MAGAD MA ESTE ISABELLE-LEL? – kérdezte Clary a vállával szorítva a füléhez a telefonját, miközben óvatosan manőverezett egyik hosszú gerendáról a másikra. A gerendák vagy hat méter magasan voltak az Intézet padlásának légtérében, ahol az edzőtermet kialakították. A gerendákon járva állítólag fejleszteni lehetett az egyensúlyérzékét. Clary gyűlölte őket. A tériszonytól forgott a gyomra, hiába kötöztek egy rugalmas kötelet a derekára, ami elvileg nem engedte, hogy a padlóra zuhanjon, ha elveszti az egyensúlyát. – Maiának elmondtad már?

Simon elfojtott morgása nyilvánvalóan azt jelentette, hogy nem. Clary zenét hallott a háttérből; látta maga előtt, ahogy a fiú az ágyán fekszik, és a hifi halkán szól, miközben beszélgetnek. Simon hangja fáradtnak tűnt. Végtelen kimerültsége elárulta Clarynek, hogy könnyed szavai egyáltalán nem tükrözték a hangulatát. A beszélgetés elején többször is megkérdezte, hogy jól van-e, de Simon biztosította felőle, hogy igen.

– A tűzzel játszol, Simon – morogta Clary. – Remélem, tudod.

– Nem tudom. Szerinted ez tényleg ilyen nagy ügy? – kérdezte nyugósen Simon. – Sem Isabelle-lel, sem Maiával nem beszéltem meg, hogy kizárólag velük randizom.

– Hadd mondjak neked valamit a lányokról. – Clary leült az egyik gerendára, lábával a levegőben kalimpált. A padlás félhold alakú ablakai nyitva

álltak, és a beáramló éjszakai levegő hűvösen csiklandozta a lány izzadt bőrért. Mindig azt gondolta, hogy az Árnyvadászok durva szövésű, bőrszerű ruháikban tréningeznek, de mint kiderült, azt csak később vették fel, amikor már fegyvereket is használtak. Ahhoz a fajta edzéshez, amit most végzett – a gyakorlatok célja a ruganyosság, a gyorsaság és az egyensúlyérzék fejlesztése volt –, könnyű pólót és az orvosok ruhájára emlékeztető, a derekán madzaggal összekötött nadrágot viselt. – Hiába nem beszélgettél velük a kizárólagosságról, akkor is berágnak, ha megtudják, hogy találkozgatsz valaki mással, akit ráadásul ismernek, és nem szóltál róla. Hozzá tartozik a randizás szabályaihoz.

- És honnan kéne tudnom erről a szabályról?
- Mindenki ismeri ezt a szabályt.
- Azt hittem, az én oldalamon állsz.
- A te oldaladon állok.
- Akkor miért nem értesz meg?

Clary áttette a telefont a másik fülére, és körülnézett a félhomályos helyiségben odalent. Hol lehet Jace? Elment egy másik kötélért, és azt mondta, öt perc múlva jön. Persze, ha meglátná, hogy a gerendán telefonál, valószínűleg megölné. Ritkán fordult elő, hogy Jace irányította az edzést – ezt a feladatot inkább Maryse, Kadir vagy a New York-i Klávé valamelyik másik tagja vállalta magára, amíg nem találnak végleges utódot az Intézet korábbi oktatója, Hodge pótlására –, de ha mégis rámaradt a feladat, nagyon komolyan vette. – Mert – felelte Clary – a te problémáid nem igazi problémák. Egyszerre két gyönyörű lánnyal randizol. Gondolj csak bele! Ilyen kínjai a... roksztároknak vannak.

- Ennél közelebb úgysem kerülök hozzá, hogy valódi roksztár legyek.
- Nem volt kötelező Buja Öntőformának nevezni a zenekarotokat, barátom.
- Most Ezeréves Tépés vagyunk – tiltakozott Simon.

– Figyelj, valamit ki kell találnod az esküvő előtt. Ha mind a ketten azt hiszik, hogy veled járnak, aztán az esküvőn megtudják, hogy mind a kette-
jükkel találkozgatsz, kinyírnak. – Clary felállt. – Akkor anyukám esküvője
el lesz szúrva, és ő is kinyír. Duplán halott leszel. Vagyis, ha utánaszámolok,
triplán...

– Soha nem mondtam egyiküknek sem, hogy velük megyek az esküvőre.
– Simon hallhatólag kezdett pánikba esni.

– Igen, de elvárják tőled. Ezért van egy lánynak pasija. Hogy valaki elvi-
gye az uncsi helyekre. – Clary a gerenda széléhez lépett, és lenézett a boszor-
kányfényektől megvilágított helyiségre. A padlón egy krétával rajzolt régi
kör nyoma látszott; olyan volt, mint egy céltábla közepe. – Most viszont le
kéne ugranom erről a gerendáról, alkalmasint a rettenetes halálba. Holnap
beszélünk.

– Kettőkor próbám van, ne felejtsd el. Ott találkozunk.

– Szia. – Clary a melltartójába csúsztatta a telefont. A tréningezéshez
használt holmikon nem volt zseb, úgyhogy mi más választása lehetett volna
egy lánynak?

– Azt tervezed, hogy egész nap ott maradsz? – Jace belépett a körbe, és
felnézett a lányra. Harci öltözetet viselt, nem tréningruhát, mint Clary, és
szőke haja élesen elütött a fekete holmiktól. A nyár vége óta valamelyest söté-
tétedett, most már leginkább sötétarany színűnek lehetett volna mondani,
és Clary szerint ez még jobban állt neki. Egészen abszurd módon boldoggá
tette, hogy most már elég időt töltöttek együtt ahhoz, hogy észrevegye az
apró változásokat a fiú külsejében.

– Azt hittem, te is feljössz – kiáltott le. – Változott a terv?

– Hosszú történet – mosolyodott el Jace. – Szóval? Akarod gyakorolni
a szaltót?

Clary felsóhajtott. A szaltó gyakorlása azt jelentette, hogy leugrik a ge-
rendáról a semmibe, a gumikötél segítségével elrugaszkodik a faltól, és újra

meg újra átfordul a levegőben, hogy a sérülés veszélye nélkül tanulhasson meg pörögni, rúgni és kitérni. Láta, hogyan csinálja Jace, aki egy zuhanó angyalra emlékeztetett közben, ahogy pörögve-forogva, egy balett-táncos kecsességével szállt a levegőben. Ezzel ellentétben ő, mint egy krumpoliszák zuhant a föld felé, hiába tudta, hogy a kötél úgyis a levegőben tartja.

Kezdett arra gondolni, hogy talán hiába született Árnyvadásznak, már túl késő hozzá, hogy igazán az legyen belőle. Vagy talán az adottság, ami őt is és Jace-t is Árnyvadászá tette, nem egyformán oszlott el, és minden kecsesség a fiúnak jutott, neki pedig... hát, nem sok maradt.

– Gyerünk, Clary! – szólt Jace. – Ugorj! – A lány becsukta a szemét, és ugrott. Egy pillanatra úgy érezte, a semmiben lebeg, szabadon. Aztán a gravitáció átvette az uralmat, és a lány zuhanni kezdett a padló felé. Ösztönösen behúzta a karját meg a lábát, szorosan lehunyta a szemét. A kötél megfeszült, ő pedig felfelé lendült, csak hogy aztán megint zuhanni kezdjen. Ahogy a mozgása lassulni kezdett, kinyitotta a szemét, és megállapította, hogy úgy másfél méterrel Jace feje fölött lóg a kötél végén. A fiú szélesen vigyorgott.

– Szép – mondta. – Kecses, mint egy hulló hópehely.

– Sikítottam? – kérdezte Clary. Őszintén kíváncsi volt rá. – Tudod, zuhanás közben.

A fiú bólintott. – Szerencsére senki nincs itthon, különben azt hitték volna, hogy gyilkollak.

– Ha! El sem érsz. – Clary kinyújtotta a lábát, és lustán megfordult a levegőben.

Jace szeme megvillant. – Akarsz fogadni?

Clary ismerte ezt az arckifejezést. – Nem – vágta rá gyorsan. – Akármit is akarsz tenni...

De a fiú már elrugaszkodott. Amikor Jace igazán gyors volt, a mozdulatait szinte nem lehetett elkülöníteni egymástól. Clary látta, ahogy az öve felé indul a keze, aztán valami villant a levegőben. A következő pillanatban

a kötél hangosan pattant el felette, és mielőtt egyáltalán sikíthatott volna, a lány máris Jace karjaiba zuhant. A becsapódás erejétől a fiú hátrazuhan, és együtt terültek el az egyik puha matracon. Jace mosolyogva nézett fel a rajta fekvő Claryre.

– Na, ez sokkal jobb volt – mondta. – Egyáltalán nem sikítottál.

– Esélyem sem volt. – A lány alig kapott levegőt, és nem csak a zuhanás miatt. Ahogy ott feküdt Jace mellkasán, érezte, hogy a testük egymásnak feszül, a keze remegni kezdett, a szíve majd kiugrott a helyéből. Eleinte azt hitte, hogy idővel majd nem reagál már olyan hevesen a fiú érintésére – illetve nem reagálnak olyan hevesen egymás érintésére –, de egyáltalán nem így történt. Ami azt illeti, az együtt töltött napok során csak még rosszabb lett a helyzet – vagyis inkább jobb, attól függ, honnan nézi az ember.

Jace felnézett rá sötét arany szemével, és Clarynek az a benyomása támadt, hogy intenzívebb lett a színe, amióta a fiú Idrisben, a Lyn-tó partján találkozott Razellel, az Angyallal. Nem volt kit megkérdeznie: bár mindenki tudta, hogy Valentine megidézte az Angyalt, az Angyal pedig begyógyította Jace sebeit, amiket Valentine ejtett rajta, de Claryn és Jace-en kívül senkinek fogalma sem volt róla, hogy Valentine többet is tett annál, mint hogy megsebezte fogadott fiát. A megidézés szertartásának részeként szíven szúrta Jace-t – szíven szúrta, és a karjában tartotta, amíg meg nem halt. Aztán Clary kívánságra Raziel feltámasztotta a fiút. A történetek még mindig sokkolták Claryt, és gyanította, hogy Jace is így lehet vele. Úgy döntöttek, senkinek nem beszélnek arról, hogy Jace halott volt, még ha csak egy rövid időre is. Ez az ő titkuk maradt.

A fiú félresimította Clary haját az arcából. – Viccelek – mondta. – Nem vagy olyan rémes. Meg fogod tanulni. Látnod kellett volna Alec első szaltóit. Azt hiszem, egyszer fejbe is rúgta magát.

– Persze – mondta Clary. – De, gondolom, lehetett vagy tizenegy éves. – Jace szemébe nézett. – Te nyilván mindig hibátlanul csináltad az ilyesmit.

– Én hibátlannak születtem. – Jace az ujjá hegyével megsimogatta a lány arcát, könnyedén, az mégis beleborzongott. Clary nem felelt; a fiú persze csak viccelt, mégis volt igazság abban, amit mondott. Jace éppen olyannak született, amilyen most is volt. – Meddig maradhatsz ma este?

A lány elmosolyodott. – Végeztünk az edzéssel?

– Szeretném azt gondolni, hogy végeztünk az estének azzal a részével, amihez edzeni kell. Azért pár dolgot még szívesen gyakorolnék... – Kinyújtotta a karját, hogy magára húzza a lányt, de ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és Isabelle vonult be rajta. Csizmája túsarka kopogott a fényes keményfa padlón.

Ahogy meglátta a padlón összekapaszkodó Claryt és Jace-t, felhúzza a szemöldökét. – Látom, nyalakodtok. Azt hittem, tréningeztek.

– Senki nem mondta, hogy sétálj be kopogás nélkül, Iz. – Jace nem mozgott, csak a fejét fordította a lány felé. Tekintetében ingerültség keveredett ragaszkodással. Clary viszont feltápászkodott, és megigazította gyűrött ruháit.

– Ez az edzőterem. Nyilvános hely. – Isabelle nekilátott, hogy lehúzza égővörös bársonykesztyűjét. – Most vettem a Trash és Vaudeville-ben. Akciós volt. Hát nem mesés? Nem szeretnétek ti is egy ilyet? – Az ujjait mozgatva integetett.

– Nem is tudom – felelte Jace. – Szerintem nem menne a cuccaimhoz.

Isabelle elhúzta a száját. – Hallottál a halott Árnyvadásról, akit Brooklynban találtak? Olyan állapotban volt a teste, hogy még nem is tudják, ki az. Felteszem, Anya is odament.

– Igen – válaszolta Jace, és felült. – A Klávé gyűlésezik. Összefutottam vele, amikor elment.

– Ezt nem is mondtad – szólt Clary. – Ezért hoztad olyan sokára a kötelet?

A fiú bólintott. – Bocs. Nem akartalak megijeszteni.

– Úgy érti – magyarázta Isabelle –, hogy nem akarta elrontani a romantikus hangulatot. – Az ajkába harapott. – Azért remélem, nem ismertük a szerencsétlent.

– Nem hinném, hogy ismerős lett volna. Egy elhagyatott gyárépületben rejtették el a holttestet. Napok óta ott lehetett. Ha ismernénk az illetőt, már régen észrevettük volna, hogy eltűnt. Jace a füle mögé igazította a haját. Clary úgy látta, kissé türelmetlenül néz Isabelle-re, mintha bosszantaná, hogy a lány szóba hozta a témát. Clary jobban örült volna, ha a fiú azonnal elmond neki mindent, még akkor is, ha ezzel elrontja a hangulatot. Jól tudta, hogy amit Jace és a többi Árnyvadász mindennap tesz, az azzal jár, hogy nap nap után szembe kell nézniük a halál valóságával. A Lightwood család minden tagja a maga módján gyászolta a legkisebb fiú, Max elvesztését, akinek pusztán azért kellett meghalnia, mert rossz helyen volt rossz pillanatban. Furcsa. Jace egyetlen szó nélkül elfogadta Clary döntését, hogy otthagyja a gimit, és edzésbe áll, az Árnyvadászok világának veszélyeiről azonban nem volt ínyére beszélgetni vele.

– Felöltözöm – közölte Clary, és az edzőteremhez tartozó apró öltöző ajtaja felé indult. Odabent minden egyszerű volt: világos, faburkolatú falak, egy tükör, egy zuhanyozó, és néhány fogas a ruháknak. Az ajtó mellett a padon egy halom szépen összehajtogatott törülköző hevert. Clary gyorsan lezuhanyozott, aztán felvette az utcai ruháit – harisnyát, csizmát, farmer-szoknyát meg egy új, rózsaszín pólót. Ahogy megnézte magát a tükörben, észrevette, hogy kilyukadt a harisnyája, nedves, göndör, vörös haja pedig egy kusza szénaboglya lett. Sosem fog olyan makulátlanul festeni, mint Isabelle, de Jace láthatólag nem bánta a dolgot.

Mire visszatért az edzőterembe, Isabelle és Jace már túltették magukat a halott Árnyvadászon, és egy másik témára tértek át, amit Jace láthatólag még rettenetesebbnek talált – Isabelle randijára Simonnal. – El sem hiszem, hogy elvitt egy igazi étterembe. – Jace most már állt, és a szőnyegek meg a felszerelés

elrakásával foglalatostkodott, miközben Isabelle a falat támasztotta, és új kesztyűjével játszott. – Azt hittem, az ideális randit úgy képzeled, hogy leültet World of Warcraftot játszani a kocka barátaival.

– Én vagyok az egyik kocka barátja, köszönöm szépen – jegyezte meg Clary.

Jace rávigyorgott.

– Nem is igazi étterem volt. Inkább csak olyan kajálda. És valami rózsaszín levest akart etetni velem – mondta elgondolkodva Isabelle. – Nagyon aranyos volt.

Claryt azonnal elfogta a büntudata, amiért sem Isabelle-nek, sem Jace-nek nem szólt egy szót sem Maiáról. – Azt mondta, jól éreztétek magatokat.

Isabelle tekintete Claryre ugrott. Volt valami zavaró a szemében, mintha titkolna valamit, de aztán el is tűnt, mire Clary megbizonyosodhatott volna felőle, hogy ott volt egyáltalán. – Beszéltél vele?

– Igen, pár perce felhívott. Csak hogy hazaért – vonta meg a vállát Clary.

– Értem – bólintott Isabelle. Hirtelen egészen hűvös lett a hangja. – Szóval, ahogy mondtam, nagyon aranyos. Talán egy kicsit túlságosan is az. Unalmas tud lenni. – A zsebébe gyűrte a kesztyűjét. – Különböznél sem tart ez örökké. Csak szórakozunk egy darabig.

Clary büntudata semmivé foszlott. – Szóba került valaha, tudod, hogy mással ne randizzatok?

Isabelle elszörnyedve nézett vissza rá. – Dehogy! – Ásított, és karját fel-emelve nyújtózkodott egyet. – Oké, irány az ágy! Én mentem aludni, ti turbékoljatok csak. – Ezzel elvonult, csak jázminillatú parfüm puha felhőjét hagyta maga után.

Jace Claryre pillantott, aztán nekilátott lehámozni magáról a ruhái fölött védőréteget alkotó harci öltözetet. – Gondolom, haza kell menned.

Clary kellelően bólintott. Csak sok hosszadalmas és kellemetlen hazakodás árán sikerült rávennie az édesanyját, hogy engedje Árnyvadásznak

tanulni. Jocelyn a sarkára állt, és kijelentette, hogy egész életében azon igyekezett, hogy távol tartsa Claryt az Árnyvadászok szerinte olyan veszélyes világtól, ami nemcsak hogy erőszakos, de kegyetlen is, és elszigeteli az embert. Azzal érvelt, hogy ha Clary egy évvel korábban áll neki Árnyvadászá képeztetni magát, az azt jelentette volna, hogy soha többé nem beszélhetnek egymással. Clary erre rávágta, hogy a Klávé az ilyen szabályokat mind fel függesztette, amíg a Tanács felül nem vizsgálja a Törvényt, márpedig ez azt jelenti, hogy a Klávé megváltozott Jocelyn kislány kora óta, meg különben is, neki mindenképp meg kell tanulnia, hogyan védje meg magát.

– Remélem, ez nem csak Jace miatt van – mondta végül Jocelyn. – Tudom, milyen, amikor az ember szerelmes. Ott akarsz lenni, ahol ő van, és azt akarod csinálni, amit ő csinál, de Clary...

– Én nem te vagyok – közölte Clary, aki alig tudta kordában tartani a dühét. – Az Árnyvadászok nem a Kör, és Jace nem Valentine.

– Egy szót sem szoltam Valentine-ről.

– De rá gondoltál – felelte Clary. – Lehet, hogy Valentine nevelte föl Jace-t, de Jace még csak nem is emlékezett rá.

– Hát remélem is, hogy nem – szolt halkán Jocelyn. – Mindannyiunk érdekében.

Végül beadta a derekát, de kikötött néhány dolgot. Clary nem költözhetett az Intézetbe, hanem továbbra is édesanyjával kellett élnie Luke-nál, aztán meg Maryse-nek hetente be kellett számolnia az eredményeiről, nehogy egész nap csak Jace-szel nyalják-falják egymást, vagy akármi miatt is aggódott Jocelyn.

Aztán meg szóba sem jöhetett, hogy Clary akár egyetlen éjszakát is az Intézetben töltsön. – Nem alhatsz ott, ahol a barátod lakik – jelentette ki határozottan Jocelyn. – Nem érdekel, hogy az éppen az Intézet. Nem.

A barátja. Clary még mindig megdöbbsent, amikor hallotta a szót. Sokáig teljes képtelenségnek tűnt, hogy Jace valaha is a barátja lesz, hogy valaha is

többek lehetnek testvéreknél, ezzel pedig rettenetes volt szembenézni. Úgy döntöttek, ennél még az is jobb, ha inkább nem találkoznak, az viszont a halállal lett volna egyenlő. Aztán egy csoda folytán megszabadultak a béklyótól. Azóta hat hét telt el, de Clary csak nem unt rá a szóra.

– Haza kell mennem – mondta. – Majdnem tizenegy óra, és anyám frászt kap, ha tíznél tovább maradok.

– Jól van. – Jace a padra dobta a harci öltözék felsőjét. Alatta vékony pólót viselt, amin átütöttek a jelek, akár a nedves papírba ivódó tinta. – Kikísérlek.

Az Intézet csendes volt, ahogy végigvonultak rajta. Most nem szálltak meg benne más városokból idelátogató Árnivadászok. Robert, Isabelle és Alec apja Idrisben segítettek felállítani az új Tanácsot, és mivel Hodge meg Max örökre elmentek, Alec pedig elutazott Magnusszal, Clary úgy érezte, hogy az otthon maradók inkább csak vendégek egy majdnem teljesen üres szállodában. Nem bánta volna, ha a Klávé más tagjai sűrűbben fordulnak meg feléjük, de úgy sejtette, egyelőre mindenki időt akart hagyni Lightwoodéknak. Időt, hogy emlékezzenek Maxra, időt, hogy felejsenek.

– Hallottál mostanában Alec meg Magnus felől? – kérdezte. – Jól megvannak?

– Úgy tűnik. – Jace kihalászta a telefonját a zsebéből, és a lány kezébe nyomta. – Alec idegesítő fotókat küld olyan feliratokkal, hogy „Bírnám, ha itt lennél, de azért jobb, hogy nem vagy itt”.

– Hát aligha szólhatsz egy rossz szót is. Elvileg romantikus nyaralásra utaztak. – Clary kuncogva nézte át a képeket Jace telefonján. Alec és Magnus az Eiffel-torony előtt, Alec szokás szerint farmerban, Magnus pedig csíkos tengerészpólóban, bőrnadrágban és egy egészen elképesztő sapkában. A Boboli-kertben Alecen még mindig farmer volt, Magnus viszont bő köpenyt és egy gondolás kalapot viselt. Úgy nézett ki, mint az operaház fantomja. A Prado előtt matadorkabátban és magas talpú csizmában feszített, miközben Alec békésen galambokat etetett a háttérben.

– Inkább add vissza, mielőtt elérsz az indiai képekhez – kapta ki Jace a telefont a lány kezéből. – Azokon Magnus száríban van. Bizonyos dolgokat sosem felejt el az ember.

Clary elnevette magát. Időközben a lifthez értek, és amint Jace megnyomta a hívógombot, az ajtó csörömpölve kinyílt. Abban a pillanatban, hogy a lift megindult lefelé – Clary gyanította, hogy sosem fogja megszokni a szívszorító rándulást, ahogy a kabin hirtelen ereszkedni kezd –, Jace elkapta a lány derekát a félhomályban, és közelebb húzta magához. Clary a fiú mellkasára fektette a kezét, a pólóján keresztül érezte a kemény izmokat, azok alatt pedig a szíve lüktetését. Jace szeme csillogott a gyenge fényben. – Sajnálom, hogy nem maradhatok – súgta a lány.

– Ne sajnáld. – A fiú hangjában volt valami nyersesség, ami meglepte Claryt. – Jocelyn nem akarja, hogy olyan legyél, mint én. Nem hibáztatom érte.

– Jace – szólt a lány egy kicsit bánatosan Jace keserősége miatt.

A fiú válasz helyett magához szorította, és megsókolta. Ahogy a testével egészen a falhoz szorította Claryt, a tükör hűvösen simult a lány hátához. Jace keze körbesiklott a derekán, és hátul, a pulóvere alatt megindult felfelé. Clary mindig imádta a fiú ölelését. Óvatos volt, de nem túl gyengéd, és a lány végig érezte, hogy semmivel sem tud jobban uralkodni magán, mint ő. Egyikük sem tudta kordában tartani az érzelmeit, és Clary ezt nagyon élvezte így. Imádta, hogy a fiú szíve éppen olyan hevesen vert, mint az övé, imádta, hogy csók közben mindig a szájába mormogott valamit.

A lift zörögve megállt, és kinyílt az ajtaja. Mögötte Clary látta a katedrális főhajóját, amit a sorban elhelyezett fáklyák reszketeg fénye világított meg. Egyáltalán nem bánta, hogy a fülkében félhomály van, és nem látja saját égő arcát a tükörben.

– Talán maradhatok – suttogta. – Csak még egy kicsit.

Jace nem felelt. Clary érezte a feszültségét, és maga is megmerevedett. Több volt ez, mint a vágy feszültsége. A fiú egész testében rázkódott, ahogy Clary vállába fúrta az arcát.

– Jace – szólalt meg a lány.

Akkor Jace hirtelen elengedte, és hátralepett. Az arca piros volt, szemében lázas tűz égett. – Nem – mondta. – Nem akarok újabb okot adni anyukádnak, hogy ne szeressen. Már is azt hiszi, hogy az apám reinkarnációja vagyok...

Elhallgatott, mielőtt Clary rászólhatott volna, hogy *Valentine nem volt az apád*. Jace általában gondosan ügyelt rá, hogy a nevének emlegesse Valentine Morgensternt, és soha ne az apjaként hivatkozzon rá – már ha egyáltalán szóba hozta a férfit. Általában inkább távol tartották magukat a témától, és Clary sosem ismerte be Jace előtt édesanyja aggodalmát, miszerint a fiú titkon éppen olyan, mint Valentine, hiszen jól tudta, mennyire megbántaná vele. Clary leginkább azzal volt elfoglalva, hogy távol tartsa egymástól kettejüket.

Jace hirtelen elengedte a lányt, és a lift ajtajához lépett. – Szeretlek, Clary – mondta anélkül, hogy odanézett volna. Aranyszínű szemében tükröződött a templomhajóban égő fáklyák sora. – Jobban, mint valaha... – Egy pillanatra elhallgatott. – Istenem! Valószínűleg jobban, mint kéne. Te is tudod, ugye?

Clary kilépett a liftből, és szembenézett a fiúval. Ezer dolog volt a nyelvén, de Jace már is elfordult, és megnyomta a gombot, ami visszavitte az Intézet emeletére. A lány tiltakozni akart, de az ajtó becsukódott. Mielőtt a lift zörögve megindult felfelé, Clary vetett rá még egy pillantást. Az ajtóra a kiterjesztett szárnyú, felfelé tekintő Angyal képét festették. Az Intézetben mindent az Angyal díszített.

A lány hangja nyersen visszahangzott az üres templomban, ahogy megszólalt. – Én is szeretlek – mondta.

3

Hétszerte

– HÁT EZ AZTÁN ZSENIÁLIS! – jelentette ki Eric, miután letette a dobverőket. – Egy vámpír van a bandánkban! Most aztán igazán fel fognak kapni minket.

Kirk a szemét forgatva leengedte a mikrofont. Eric folyton arról beszélt, hogy felkapják őket, csakhogy eddig semmi sem lett a dologból. A legnagyobb sikerük az volt, hogy egyszer a Knitting Factoryban koncertezhettek, de oda is csak négy ember jött el, és azok közül is Simon anyukája volt az egyik. – Nem tudom, miért kapnának fel minket, ha nem árulhatjuk el senkinek, hogy az illető egy vámpír.

– Ez van – mondta Simon. Az egyik hangfal tetején ült Clary mellett, aki éppen SMS-t írt elmélyülten, valószínűleg Jace-nek. – Amúgy sem hinne nektek senki, mert ni csak... itt vagyok! Fényes nappal. – Kinyújtott karral mutatott az Eric jelenleg próbateremként szolgáló garázsának tetejében tártongó lyukakon beáramló napfényre.

– Ez kissé aláásná a hitelességünket – jegyezte meg Matt, majd félresimította vörös haját a szeméből, és hunyorogva nézett Simonra. – Talán hordhatnál hamis vámpírfogakat.

– Nincs szüksége hamis fogakra – szólt közbe ingerülten Clary, és leengedte a telefonját. – Valódi vámpírfogai vannak. Láttad őket.

Ez igaz volt. Simonnak ki kellett villantania a fogait, amikor közölte a hírt a bandával. Először azt hitték, beverte a fejét, vagy egyszerűen elment az esze. Miután megmutatta a vámpírfogakat, már hittek neki. Eric még azt is bevallotta, hogy nem lepte meg a dolog különösebben. – Mindig tudtam, hogy léteznek vámpírok, haver – mondta. – Mert, tudod, ismerünk olyan embereket, akik mindig ugyanúgy néznek ki, még akkor is, amikor már megvannak vagy százévesek. David Bowie például. Azért, mert vámpírok.

Simon arról azért nem beszélt, hogy Clary meg Isabelle Árnyvadászok. Ez nem az ő titka volt. Azt sem tudták, hogy Maia vérfarkas. Egyszerűen azt hitték, hogy Maia meg Isabelle két jó csaj, akik valami megmagyarázhatatlan okból beleegyeztek, hogy Simonnal járjanak. Az egészet a „szexi vámpírcsáberőnek” tudták be, ahogy Kirk nevezte a dolgot. Simont egyáltalán nem érdekelt, minek nevezik, feltéve, hogy nem szólják el magukat, és Maia meg Isabelle sosem szereznek tudomást egymásról. Eddig sikerült megoldania, hogy felváltva hívta meg őket koncertekre, így még véletlenül sem jelentek meg egyszerre ugyanazon az eseményen.

– Talán megmutathatnád azokat a fogakat a színpadon – vetette föl Eric.
– Csak mondjuk egyszerű. Villantsd meg őket a közönségnek.

– Ha megtenné – jegyezte meg Clary –, a New Yorki-i vámpírok klánjának vezetője mindannyiótokat megölné. Ezt ti is tudjátok, igaz? – Simonra nézett, és megrázta a fejét. – Miért kellett elmondanod nekik, hogy vámpír vagy? – kérdezte, aztán visszavett a hangjából, hogy csak Simon hallhatta. – Egytől egyig hülyék, ha neked nem tűnt volna föl.

– A barátaim – mormogta Simon.

– A barátaid és hülyék.

– Azt szeretném, ha azok, akik fontosak nekem, tudnák az igazságot.

– Ó? – szólta Clary nem túl kedvesen. – És mikor fogod elmondani anyukádnak?

Mielőtt Simon válaszolhatott volna, hangos dörömbölés hallatszott a garázsajtón, ami aztán egyetlen pillanattal később felcsúszott, és beözönlött rajta az őszi napfény. Simon hunyorogva nézett arrafelé. Persze ez csak reflex volt még azokból az időkből, amikor emberként élt. Most szeme a másodperc törtrésze alatt alkalmazkodott a sötéthez vagy a világosságához.

Egy fiú állt a garázsajtóban, háta mögött szikrázott a nap. Egy papírdarabot tartott a kezében. Bizonytalanul lenézett rá, aztán megint a zenekarra emelte a tekintetét. – Sziasztok – mondta. – Itt találom a Veszélyes Pecsét nevű bandát?

– Most Dichotóm Lemúr a nevünk – felelte Eric, és előrelépett. – Ki akarja tudni?

– Kyle vagyok – mondta a fiú, majd behúzta a nyakát, és belépett a garázsba. Miután kiegyenesedett, megigazította szemébe lógó hosszú, barna haját, és Eric kezébe nyomta a papírt. – Láttam, hogy énekest kerestek.

– Húha – szólott Matt. – Vagy egy évvel ezelőtt raktuk ki azt a hirdetést. Totál ki is ment a fejből.

– Igen – bólintott Eric. – Akkoriban mást csináltunk. Mostanság nem nagyon foglalkozunk az énekkel. Van tapasztalatod?

A nagyon magas, bár egyáltalán nem nyakigláb fiú megvonta a vállát. – Nem igazán. De állítólag tudok énekelni. Lassú, kissé elnyújtott magánhangzói voltak, inkább kaliforniai, mint déli akcentusnak tűnt.

A zenekar tagjai bizonytalanul néztek egymásra. Eric megvakarta tarkóját. – Kaphatnánk egy másodpercet, haver?

– Persze. – Kyle kibújt a garázsajtó alatt, aztán lehúzta maga mögött. Simon hallotta, ahogy odakint halkán füttyörészik. Mintha a *She'll Be Comin' Round the Mountain*nel próbálkozott volna, de nem sikerült igazán eltalálnia a dallamot.

– Nem is tudom – mondta Eric. – Egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy tudnánk most mit kezdeni egy új emberrel. Úgy értem, azt a vámpír dolgot nyilván nem lehet neki elmondani.

– Nem – szólott Simon. – Szó sem lehet róla.

– Nos – vont a vállát Matt –, ez csak egy dolog. Szükségünk van énekesre. Kirk szar. Nem akarlak megbántani, Kirk.

– Kapd be! – közölte Kirk. – Nem vagyok szar.

– De az vagy – jelentette ki Matt. – Egy nagy, büzlő...

– Szerintem – szólott gyorsan közbe Clary, megemelve a hangját – meg kéne hallgatnotok.

Simon rámeredt. – Miért?

– Mert állati jól néz ki – közölte Clary a fiú őszinte meglepetésére. Őt nem fogta meg különösebbképpen Kyle külseje, de persze aligha számított a férfiszépség legavatottabb bírójának. – És a bandátokra igazán ráférne némi szexepil.

– Köszönöm – mondta Simon. – Mindannyiunk nevében nagyon köszönöm. Clary türelmetlenül mordult fel. – Igen, igen, mind nagyon jóképű srácok vagytok. Főleg te, Simon. – Megveregette a fiú kezét. – De Kyle egyenesen szívdöglesztő. Csak úgy mondom. Az objektív véleményem ez, hogy ha beveszitek a bandába, pillanatok alatt kétszer annyi női rajongótok lesz.

– Ami azt jelenti, hogy két női rajongónk lesz, nem csak egy – állapította meg Kirk.

– Ki az az egy? – érdeklődött Matt őszinte kíváncsisággal a hangjában.

– Eric kis unokatesója. Hogy is hívják? Az, aki bele van pistulva Simonba. Eljár a koncertjeinkre, és mindenkinek azt mondja, hogy Simon barátnője.

Simon elhúzta a száját. – Tizenhárom éves.

– Így működik a szexi vámpírcsáberőd, öregem – mondta Matt. – A nők nem bírnak ellenállni neked.

– Ó, az isten szerelmére! – mordult föl Clary. – Nem létezik olyasmi, hogy szexi vámpírcsáberő. – Ericre mutatott. – És nem szeretném azt hallani, hogy a Szexi Vámpírcsáberő milyen jó név lenne a bandának, különben...

A garázsajtó megint felcsúszott. – Khm, srácok? – szólalt meg Kyle. – Figyeljetek, ha nem vagytok rám kíváncsiak, semmi gáz. Talán változott a hangzásotok, akármi. Csak szóljatok, és már léptem is.

Eric félrehajtotta a fejét. – Gyere be, hadd nézzünk meg magunknak!

Kyle belépett a garázsba. Simon végigmérte, és próbált rájönni, hogy Clary mit talál rajta olyan szívdöglesztőnek. Magas volt, széles vállú és karcsú, haja göndör fürtökben omlott a homlokára, markáns arcába és a vállára, bőre még őrizte a nyári barnaságot. Zöldes szemével és hosszú, sűrű szempillájával olyan volt, mint valami szívtipró rockbálvány. Szűk zöld pólót meg farmert viselt, és mindkét karját kanyargó tetoválások borították – nem Jelek, közönséges tetoválások. Olyanok voltak, akár valami kacifántos kézírás, ahogy cikázva futottak körbe a bőrén, amíg el nem tűntek a póló ujjá alatt.

Oké, Simon kénytelen volt elismerni, hogy a srác nem éppen visszataszító.

– Most, hogy mondod – törte meg a végül a csendet Kirk –, van benne valami. Tényleg elég jó pasi.

Kyle zavartan pislogva fordult Erichez. – Szóval énekeljek vagy ne?

Eric leemelte a mikrofont az állványról, és a fiú kezébe nyomta.

– Hajrá! – szólt. – Próbáld csak meg!

– Szerintem elég jó volt – mondta Clary. – Tulajdonképpen csak vicceltem, amikor azt mondtam, hogy vegyétek be Kyle-t a bandába, de tényleg tud énekelni.

A Kent Avenue-n sétáltak Luke háza felé. Az ég színe kékről szürkére váltott, ahogy egyre közeledett az alkonyat, és a felhők alacsonyabbra ereszkedtek az East River fölött. Clary egyik kesztyűs kezét végighúzta az utcát a repedezett betontöltéstől elválasztó drótkerítésen. A fém hangosan zörögött.

– Csak azért mondod, mert tetszik neked – szólt Simon.

Clary elmosolyodott. – Annyira nem tetszik. Nem mondhatnám, hogy ő lenne a legjóképűbb srác, akit valaha láttam. – Merthogy nyilván Jace az, gondolta Simon, bár Clary volt olyan rendes, hogy erre a részletre nem tért ki. – Viszont őszintén azt gondoltam, hogy jó ötlet lenne bevenni az együttesbe. Ha Eric és a többiek nem mondhatják el neki, hogy vámpír vagy, akkor senki másnak sem mondhatják el. Remélhetőleg ezzel vége is lesz ennek a marhaságnak.

Időközben majdnem megérkeztek Luke házához; Simon már látta a közeledő sötétségben sárgán világító ablakokat. Clary megállt a kerítésben tátongó résnél. – Emlékszel, amikor megöltünk itt egy csomó Raum démont?

– Ti öltetek meg párat Jace-szel. Én közben majdnem elhánytam magam. – Simon emlékezett az esetre, mégsem ott járt az esze. Camille-ra gondolt, amint ott ült vele szemben a kerthelyiségben, és azt mondta: „Árnyvadászokkal barátkozol, de sosem lehetsz közülük való. Mindig is más leszel, mint ők, és kívülálló maradsz.” A szeme sarkából Claryre pillantott, és nagyon kíváncsi lett volna rá, mit szólna a lány, ha beszélne a találkájáról meg az ajánlatról. Úgy képzelte, Clary nyilván halálra rémülne. Hiába nem tehetett kárt Simonban senki, Clary folyamatosan aggódott miatta.

– Ha megint megtörténne, már nem félnél – mondta halkán a lány, mint ha csak a gondolataiban olvasna. – Most már rajtad van a Jel – magyarázta, és a kerítést támasztó Simon felé fordult. – Észrevette már valaki? Megkérdezték, mi az?

A fiú megrázta a fejét. – A hajam nagyrészt elfedi, és különben is, erősen elhalványult. Látod? – Félrehúzta a haját.

Clary megérintette a Simon homlokán kanyargó Jelet. Szomorú volt a szeme, mint aznap a Szövetség Termében, Alicantében, amikor a világ legősibb átkát Simon bőrére rajzolta. – Fáj?

– Nem. Nem fáj. – *Akkor monda Káin az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogysen elhordozhatnám.* – Tudod, hogy nem hibáztatlak, ugye? Az életemet mentetted meg.

– Tudom – Clary szeme csillogott. – Elvette a kezét a fiú homlokától, és kesztyűjével megtörölte az arcát. – A fenébe! Utálok sírni.

– Hát pedig lassacskán hozzá kéne szoknod a síráshoz – mondta Simon, és Clary értetlen tekintetét látva, gyorsan hozzátette: – Az esküvőre gondoltam. Jövő szombaton lesz, ugye? Az esküvőkön mindenki sírni szokott.

Clary felmordult, de nem szólt egy szót sem.

– Amúgy hogy van édesanyád meg Luke?

– Gyomorforgatóan szerelmesek egymásba. Borzasztó. Mindegy... – A lány vállon veregette Simont. – Be kéne mennem. Holnap találkozunk?

A fiú bólintott. – Persze. Holnap.

Figyelte, ahogy a lány átszalad az úton, felsiet a lépcsőn, és megáll Luke ajtaja előtt. *Holnap.* Nem is emlékezett, mikor fordult elő utoljára, hogy pár napnál hosszabb ideig ne találkozott volna Claryvel. Ahogy Raphael mondta: *A te atyádfiának vére kiált én hozzám a földről.* Simon nem Káin volt, aki megölte a fivérét, de az átok azt hitte, hogy ő az. Különös érzés lehetett arra várni, gondolta a fiú, hogy ez ember mindent elveszítsen, miközben azt sem tudta, hogy meg fog-e történni vagy nem.

Clary mögött becsukódott az ajtó. Simon megfordult, és elindult a Kenten a Lorimer Street-i megálló felé. Időközben majdnem teljesen besötétedett, szürkén és feketén örvénylett odafent az ég. Simon gumik csikorgását hallotta a háta mögül, de nem fordult oda. Errefelé a kátyúk ellenére folyton gyorsan hajtottak az emberek. Csak akkor állt meg, és kapta föl a fejét, amikor a kék furgon lehúzódtott mellette, és fékezett.

A sofőr leállította a motort, kirántotta a helyéről a kulcsot, és kilökte az ajtót. Magas, szürke melegítőt és edzőcipőt viselő férfi volt – csuklyáját

olyan mélyen húzta az arcába, hogy majdnem teljesen elrejtette vele az arcát. Kiugrott a vezetőlésből, és Simon látta, hogy hosszú, csillogó kést tart a kezében.

A fiú később arra gondolt, hogy futnia kellett volna. Vámpír volt, gyorsabb, mint bármelyik ember. Akárkit le tud futni. Futnia kellett volna, de annyira meglepődött, hogy meredten figyelte, amint a férfi a késsel a kezében megindul felé. A férfi mély, torokból jövő hangon mondott valamit egy Simon számára teljesen ismeretlen nyelven.

A fiú hátralépett. – Figyeljen – mondta, és a zsebe felé nyúlt –, megkaphatja a pénztárcámat...

A férfi Simonra vetette magát, és a késsel a mellkasa felé döfött. A fiú értetlenül meredt rá. Minden nagyon lassan történt, mintha megnyúlt volna az idő. Látta, ahogy a kés hegye közelít a mellkasa felé, aztán eléri a dzseki bőrét – majd félrecsúszik, mintha valaki hirtelen elkapta volna a támadó karját, és rántott volna rajta egyet. A férfi felkiáltott, és úgy szökkent fel a levegőbe, mintha egy bábút rántottak volna meg a madzagjánál fogva. Simon kapkodva körülnézett – kizárt dolog, hogy senki nem vette észre a jelenetet, mégsem csődültek köréjük a járókelők. A férfi tovább ordított, és vadul kapálózott, az inge pedig egyszerre felhasadt elől, mintha csak egy láthatatlan kéz tépte volna szét.

Simon elborzadva meredt rá. A férfi testén hatalmas sebek jelentek meg. A feje hátracsapódott, a szájából spricelt a vér. Aztán a kiáltások váratlanul abbamaradtak, és a támadó visszazuhant a járdára, mintha a láthatatlan kéz egyszerre elengedte volna. Amint földet ért, ezer csillogó darabra tört, akár az üveg, és a szilánkok szétszóródtak a járdán.

Simon térdre rogyott. A kés, amelyikkel az idegen meg akarta ölni, karnyújtásnyira feküdt tőle a földön. Ennyi maradt a támadóból, meg egy három csillogó kristály, amit az élénk szél máris kezdett széthordani. Simon óvatosan megérintette az egyiket.

Só volt. A fiú a kezére pillantott. Remegett. Már tudta, mi történt és miért.
És monda néki az Úr: aki megölelndi Kaint, hétszerte megbüntetik. És megbélyegzé az Úr Kaint, hogy senki meg ne ölje, a ki rátalál.

Hát ezt jelentette a hétszerte.

Éppen hogy csak eljutott a csatornáig, mielőtt kétrét görnyedt, és vért kezdett okádni.

Abban a pillanatban, hogy Simon kinyitotta az ajtót, tudta, hogy elszámította magát. Azt hitte, az édesanyja már alszik, de tévedett. Ébren volt, az ajtóval szembefordított karosszékekben ült, és a mellette álló asztalra készítette a telefont. Azonnal meglátta a vért Simon dzsekijén.

A fiú meglepetésére nem sikított, csak a szája elé kapta a kezét. – *Simon!*
– Nem az én vérem – vágta rá gyorsan a fiú. – Ericéknél voltam, és Mattnek eleredt az orra vére...

– Nem akarom hallani. – Édesanyja ritkán szólt rá ilyen élesen. Talán csak apja betegségének utolsó hónapjaiban beszélt így, amikor az állandó feszültségtől egészen metsző lett a hangja. – Nem vagyok már kíváncsi a hazugságaidra.

Simon az ajtó melletti asztalra dobta a kulcsait. – Anya...

– Állandóan csak hazudsz nekem. Befáradtam.

– Ez nem igaz – mondta Simon, pedig szinte rosszul volt attól, hogy pontosan ez a helyzet. – Csak mostanában annyi minden történik velem.

– Azt tudom. – Simon édesanyja felállt. Mindig sovány volt, de most határozottan csontosnak hatott, sötét hajába pedig, amit Simon is örökölt tőle, mintha jóval több ősz szál vegyült volna, mint a fiú emlékezett rá. – Gyere velem, fiatalember! Most!

Simon csodálkozva követte a sárga fényvel megvilágított konyhába. Édesanyja megállt, és a pultra mutatott. – Megmagyaráznád ezeket?

Simon szája kiszáradt. A polcon, akár egy hadosztálynyi játék katona, ott sorakoztak a vérrrel teli üvegek, amiket a szekrénye mélyén lévő apró hűtőben rejtegetett. Az egyik csak félig volt, a többi pedig teljesen tele; a vörös folyadék vádlón csillogott. Édesanyja megtalálta az üres zacskókat is, amiket Simon gondosan kimosott, aztán belegyömöszölt egy reklámszatyorba, hogy később kidobhassa őket. Most ezek is ott voltak kiterítve groteszk dekorációként a pulton.

– Először azt hittem, bor van bennük – mondta reszkető hangon Elaine Lewis. – Aztán megtaláltam a zacskókat, úgyhogy kinyitottam az egyik üveget. Vér, igaz?

Simon nem felelt. Mintha elhagyta volna a hangja.

– Nagyon különösen viselkedsz az utóbbi időben – folytatta az anyja. – Hajnalban esel haza, sosem eszel, alig alszol, olyan barátaid vannak, akikkel sosem találkoztam, de még csak nem is hallottam róluk. Gondolod, hogy nem veszem észre, ha hazudsz nekem? Azonnal látom, Simon. Azt hittem, talán rákaptál a drogokra.

Simon megtalálta a hangját. – Szóval átkutattad a szobámat?

Édesanyja elvörösödött. – Kénytelen voltam! Arra gondoltam... arra gondoltam, ha megtalálom a drogokat, tudok neked segíteni, bejuttatlak egy elvonókúrára, de ez? – mutatott dühösen az üvegek felé. – Erről azt sem tudom, mit gondoljak, Simon. Beléptél valamilyen szektába?

Simon megrázta a fejét.

– Akkor áruld el nekem, mi ez az egész! – könyörgött az anyja remegő szájjal. – Mert én csak rettenetes és gyomorforgató magyarázatokat tudok elképzelni. Simon, kérlek...

– Vámpír vagyok – mondta Simon. Fogalma sem volt, hogy hogyan mondta ki, vagy hogy miért. De megtette. A szavak mérgező gázként lebegtek közöttük.

Anyja erőtlenül rogyott le az egyik székre. – Mit mondtál? – sóhajtotta.

– Vámpír vagyok – ismételte Simon. – Úgy két hónapja. Sajnálom, hogy nem mondtam el korábban. Nem tudtam, hogyan tegyem meg.

Elaine Lewis arca falféhré volt. – Vámpírok nem léteznek, Simon.

– De igen – felelte a fiú. – Léteznek. Figyelj, nem én akartam vámpír lenni. Megtámadtak. Nem volt választásom. Ha tehetném, visszacsinálnám. – Eszébe jutott a füzet, amit Clarytól kapott annak idején, és arról szólt, hogyan közölje az ember a szüleivel, hogy meleg. Akkor egészen viccesnek tűnt a párhuzam; most már nem volt benne semmi mulatságos.

– Szóval szerinted vámpír vagy – szólt tompán Simon édesanyja. – Azt állítod, hogy vért iszol.

– Tényleg vért iszom – bólintott Simon. – Állati vért.

– De hát vegetáriánus vagy! – Édesanyja sírással küszködött.

– Az voltam. Már nem. Nem lehetek. Vérral táplálkozom. – Simonnak elszorult a torka. – Sosem bántottam senkit. Nem iszom emberi vért. Ugyanaz az ember vagyok. Most is én vagyok.

Elaine Lewis küszködött, hogy összeszedje magát. – Az új barátaid... ők is vámpírok?

Simon Isabelle-re, Maiára és Jace-re gondolt. Nem állhatott neki elmagyarázni, hogy léteznek Árnyvadászok meg vérfarkasok is. Az túl sok lett volna. – Nem. De... tudják, hogy én az vagyok.

– Kaptál... tőlük drogokat? Bevetettek veled valamit? Valamit, amitől hallucinálhatsz? – Mintha meg sem hallotta volna a fia válaszát.

– Nem. Anya, ez a valóság.

– Ez nem lehet a valóság – suttogetta Simon édesanyja. – Csak szerinted valóság. Ó, istenem, Simon. Bocsáss meg nekem. Észre kellett volna vennem. Szerzünk neked segítséget. Találunk valakit. Egy orvost. Akármibe is kerül...

– Nem mehetek orvoshoz, Anya.

– De igen, mehetsz. El kell menned valahova. Egy kórházba talán...

Simon tenyérrel felfelé kinyújtotta a karját. – Keresd meg a pulzusomat!

– mondta.

Anyja értetlenül nézett rá. – Mi?

– A pulzusomat – ismételte a fiú. – Keresd meg! Ha megtalálod, elmegyek veled a kórházba. Ha nem, hinned kell nekem.

Édesanyja letörölte a könnyeit, lassan kinyúlt, és megfogta Simon csuklóját. Annyi időn át gondoskodott Simon apjáról a betegsége alatt, hogy ő is tudott úgy pulzust mérni, mint bármelyik nővér. Mutatóujja hegyét fia csuklójához illesztette, és várt.

Simon figyelte, ahogy édesanyja tekintetében a kétségbeesés és a zaklatottság helyét a zavarodottság, aztán a rémület veszi át. Elaine Lewis felállt, elengedte Simon kezét, aztán hátrálni kezdett. A szeme egészen nagy és kerek volt fehér arcában. – Mi vagy te?

Simonnak hányingere támadt. – Mondtam már. Vámpír vagyok.

– Te nem a fiam vagy. Te nem Simon vagy. – Egész testében reszketett.

– Miféle élőlény az, akinek nincs pulzusa? Miféle szörnyeteg vagy te? *Mit tettél a gyermekemmel?*

– Simon vagyok... – felelte a fiú, és tett egy lépést az anyja felé.

Elaine felsikított. Simon sosem hallott ehhez fogható sikolyt, és nem is akart hallani többé. Rettenetes hang volt.

– Távozz tőlem! – Simon anyjának elakadt a hangja. – Ne gyere közelebb! – Suttogni kezdett. – *Barukh ata A-donaj sho'm'e'a t'Fila...*

Imádkozik, döbrent rá Simon. A saját anyja annyira félt tőle, hogy imával próbálta elűzni magától. Ráadásul érezte is a hatását. Isten nevéből összerándult a gyomra, és kaparni kezdett a torka.

Édesanyja joggal imádkozik, gondolta elkeseredetten. El van átkozva. Nem tartozik erre a világra. *Miféle élőlény az, akinek nincs pulzusa?*

– Anya – suttogta. – Anya, fejezd be!

Édesanyja tágra nyílt szemmel nézett rá, a szája még mindig mozgott.

– Anya, nem kell ennyire kiborulni. – Simon mintha valahonnan a megszeszégből hallotta volna saját lágy, megnyugtató hangját. Mintha egy idegen beszélt volna. Szemét édesanyjára szegezte, úgy tartotta fogva a tekintetét, akár egy macska az egérét. – Semmi sem történt. Elaludtál a fotelodban a nappaliban. Azt álmodod, hogy hazajöttem, és azt mondtam neked, hogy vámpír vagyok. De ez képtelenség. Ilyesmi sosem történhet.

Édesanyja abbahagyta az imádkozást. Egy pillanatra becsukta a szemét. – Álmodom – ismételte.

– Csak egy rossz álom – folytatta Simon. Közelebb lépett, és édesanyja vállára tette a kezét. Elaine nem húzódott el. Lekókadta a feje, mint egy fáradt kisgyereké. – Csak álom. Semmit sem találtál a szobámban. Semmi sem történt. Csak aludtál, ennyi az egész.

Megfogta édesanyja kezét, az pedig hagyta, hogy Simon a nappaliba vesse, és leültesse a fotelba. Amikor fia betakarta, elmosolyodott, és lehunyta a szemét.

Simon visszament a konyhába, és gyorsan, módszeresen besöpörte az üvegeket meg a zacskókat egy szemeteszsákba, aminek aztán összekötötte a száját, és magával vitte a szobájába. Véres dzsekije helyett felvett egy másikat, és gyorsan bedobált néhány holmit egy sporttáskába. Lepakcsolta a lámpát, kilépett a folyosóra, és behúzta maga mögött az ajtót.

Édesanyja már aludt a nappaliban. Simon óvatosan megérintette a kezét.

– Pár napig nem leszek itthon – suttogetta. – Nem fogsz aggódni. Azt fogod gondolni, hogy iskolai kiránduláson vagyok. Nem kell felhívnod. Minden rendben van.

Visszahúzta a kezét. A félhomályban édesanyja egyszerre tűnt idősebbnek és fiatalabbnak, mint amilyennek Simon látni szokta. Ahogy összekuporodott a takaró alatt, olyan pici volt, akár egy gyerek, arcán azonban új ráncok jelentek meg, amik korábban sosem tűntek fel a fiúnak.

– Anya – suttogta Simon.

Megérintette Elaine kezét, mire édesanyja megmozdult. Simon nem akarta felébreszteni, úgyhogy gyorsan elkapta a kezét, hangtalanul az ajtóhoz sietett, és felkapta a kulcsát az asztalkáról.

Az Intézetben csend volt, mint újabban mindig. Jace rákapott, hogy éjszaka nyitva hagyja az ablakot. Így hallhatta az odakint haladó forgalom zaját, az időnként elhúzó mentőautók szirénázását meg az autók tülkölését a York Avenue-ről. Persze olyasmiket is hallott, amit a mondének nem, és ezek a hangok beszűrődtek az álmaiba is – a levegő süvítése a vámpírok repülő motorjainak nyomában, a fémek szárnyának suhogása vagy a farkasok távoli üvöltése teliholdkor.

Most csak a félig telt hold fényéből szűrődött be éppen elég a szobába ahhoz, hogy Jace az ágyon elterülve olvasni tudjon. Apja ezüstdobozba nyitva állt előtte, és éppen a tartalmát mustrálgatta. Ott volt apja egyik ironja, egy vadásztőr, ezüsből készült nyelén SWH monogrammal meg – amit Jace a legérdekesebbnek talált – egy halom levéllel.

Az elmúlt nagyjából hat hétben minden este elolvasott egy levelet, hátha sikerül megértenie, milyen ember is volt a biológiai apja. Lassacskán egy tűnődő fiatalember képe kezdett kirajzolódni előtte, akinek szigorú szüleit azért vonzotta Valentine és a Kör, mert azt gondolták, fiuk az ő segítségükkel tűnhet ki az életben. Jace édesapja még a válásuk után is rendszeresen írt Amatisnak, bár ezt a nő korábban sosem említette. Ezekből a levelekből már nyilvánvaló volt, hogy kiábrándult Valentine-ból, a Kör tevékenysége pedig viszolygással töltötte el, bár szinte egyáltalán nem említette Jace édesanyját, Céline-t. Ezt persze meg is lehetett érteni – Amatis nyilván nem volt kíváncsi az utódjára –, Jace mégis óhatatlanul megharagudott miatta az apjára. Ha egyáltalán nem érdekelt Céline, miért vette feleségül? Ha annyira gyűlölte a Kört, miért nem lépett ki belőle? Valentine örült volt, de legalább kitarzott az elvei mellett.

Aztán persze Jace csak még rosszabbul érezte magát, amiért Valentine-t jobbnak találta az édesapjánál. Hiszen ha így van, akkor ő milyen ember?

Kopogás riasztotta fel az önmarcangolásból. Felállt, hogy ajtót nyisson. Biztos volt benne, hogy Isabelle lesz az, aki kölcsön akar kérni valamit, vagy panaszkodni szeretne valamiért.

De nem Isabelle volt az. Hanem Clary.

Nem úgy öltözött, mint máskor. Mély kivágású, szűk, fekete póló volt rajta, fölötté nyitott, fehér blúzzal, meg egy olyan rövid szoknya, hogy a combja közepéig megmutatta a lába ívét. Vörös haját copfba fonta, fürtjei szorosan tapadtak a halántékához, mintha esne odakint. Amikor meglátta a fiút, elmosolyodott, amitől zöld szemét keretező pilláihoz hasonlóan rézvörös szemöldöke meredek ívben ugrott föl. – Nem akarsz beengedni?

A fiú végignézett a folyosón. Hála istennek, senki nem járta arra. Megragadta Clary karját, berántotta a szobába, becsukta az ajtót, aztán nekitámaszkodott. – Mit keresel itt? Valami baj van?

– Minden a legnagyobb rendben. – Clary lerúgta a cipőjét, és leült az ágy szélére. Ahogy hátratámaszkodott a kezére, a szoknyája felcsúszott, és még többet mutatott meg a combjából. Nem mondhatni, hogy ezzel sokat segített volna Jace-nek a koncentrációban. – Hiányoztál. Anya és Luke már alszanak. Észre sem fogják venni, hogy eljöttem.

– Nem kéne itt lenned. – Inkább csak nyöszörgött, mint beszélt. Gyűlölte, hogy éppen ezt kell mondania, de nem volt más választása, és Clary még csak nem is tudta, hogy miért. Jace remélte, hogy soha nem is fogja megtudni.

– Hát, ha azt akarod, hogy elmenjek, már itt sem vagyok. – Clary felállt. Ahogy közelebb lépett a fiúhoz, zölden ragyogott fel a szeme. – De ha már eljöttem ideig, legalább egy búcsúcsókot adhatnál.

Jace megragadta a lányt, közelebb húzta magához, és megcsókolta. Bizonyos dolgokat muszáj megtenni, még akkor is, ha rossz ötletnek tűnnek.

Clary akár a lány selyem simult a fiú karjaiba. Jace a lány hajába túrt, és ujjaival addig bontogatta, amíg a vörös fonatok a vállára nem hullottak éppen úgy, ahogy ő szerette. Emlékezett rá, hogy legszívesebben már akkor is ezt tette volna, amikor először találkoztak, bár akkor még teljes örültségnek tűnt az ötlet. Clary mondén volt, ráadásul egy idegen, semmi értelme nem lett volna vágyódni utána. Aztán az üvegházban megtörtént az első csók, és ő majd beleőrült. Utána lejöttek, és Simon megzavarta őket, ő pedig soha senkit nem ölt volna meg olyan szívesen, mint Simont abban a pillanatban, pedig az eszével tudta, hogy a fiú semmi rosszat nem tett. Az érzéseinek azonban semmi közük nem volt az eszéhez, úgyhogy amikor később azt hitte, hogy Clary Simont választja helyette, belebetegedett a gondolatba, és úgy félt, ahogy soha egyetlen démontól sem.

Aztán Valentine azt mondta, hogy testvérek, Jace pedig rádöbrent, hogy vannak sokkal de sokkal rettenetesebb dolgok is annál, mint ha Clary mást választ helyette – mégpedig a tudat, hogy abban, ahogy szereti őt, van valami végérvényesen elbaltázott; hogy ami a legtisztább és legmakulatlanabb dolognak tűnt az életében, hirtelen menthetetlenül szennyessé vált. Apja mindig azt mondta, hogy amikor az angyalok elbuknak, végtelen kínokon mennek át, mert már látták Isten arcát, és tudják, hogy ez soha többé nem adatik meg nekik. Akkor Jace úgy gondolta, tudja, mit éreznek.

Ettől semmivel sem akarta kevésbé a lányt, csak a vágy kinszenvedésé alakult át. Néha még mindig ennek a gyötoremnek az árnyéka vetült az emlékeire, amikor Claryt csókolta, és ettől csak még erősebben szorította a lányt. Clary meglepetten nyögött fel, de nem tiltakozott, még akkor sem, amikor a fiú felkapta, és az ágyhoz vitte.

Együtt zuhantak végig rajta, összegyűrtek néhány levelet, és Jace félrelökte a dobozt az útból, hogy helyet csináljon kettejüknek. A szíve kalapált a mellkasában. Valójában eddig sosem voltak még ketten egy ágyban így. Volt az az éjszaka Idrisben, de akkor alig értek egymáshoz. Jocelyn gondosan

ügyelt rá, hogy egyikük se tölthesse az éjszakát ott, ahol a másik lakott. Jace azt gyanította, nem nagyon kedveli őt, és ezt aligha róhatta fel neki. Kétkelt benne, hogy ha a nő helyében lenne, ő kedvelné saját magát.

– Szeretlek – suttogetta Clary. Időközben lehúzta Jace ingét, és ujjai hegyével a sebhelyek vonalát követte a hátán, aztán kitapogatta a csillag alakú heget, amelynek a párja ott volt az ő testén: az Angyal Jelét. Az Angyalét, akinek a vére ott folyt mindkettejük ereiben. – Soha nem akarlak elveszíteni.

Jace kikötötte a lány blúzának összecsomózott szarait. A másik kezét végigsúsztatta a matracon, amíg meg nem érintette a vadásztőr hűvös markolatát. Nyilván feldőlt a doboz, és minden az ágyra borult belőle. – Az nem fog megtörténni.

Clary ragyogó tekintettel nézett fel rá. – Hogy lehetsz ilyen biztos benne?

A fiú ujjai összezáródtak a markolaton. Az ablakon beáramló holdfény végigsiklott a pengén, ahogy a magasba emelte. – Biztos vagyok benne – mondta Jace, és lecsapott a törrel. A penge úgy vágott a lány húsába, mintha papírból volna, és Clary szája döbbsent O-t formázott, miközben vér itatta át a blúza elejét. *Édes istenem, már megint*, gondolta Jace.

A rémálomból felébredni olyan volt, mint átzuhanni egy üvegtáblán. Akár ha pengeéles szilánkok hasították volna fel Jace bőrét, ahogy a fiú kiszabadította magát, és zihálva felült. Menekülési ösztöntől hajtva legördült az ágyról, és négykézláb érkezett a kőpadlóra. A nyitott ablakon beáramló hűvös levegőtől megborzongott, de legalább az álom utolsó csápjaitól is megszabadult.

Lenézett a kezére. Nem volt rajta vér. Az ágy merő káosz volt. A lepedő és a takaró kusza labdává gyűrődtek össze attól, ahogy dobálta magát, de a doboz az apja holmijaival még mindig ott állt az éjjeliszekrényen, ahol hagyta, mielőtt elaludt volna.

Az első néhány alkalommal, amikor rémálma volt, ébredés után elhányta magát. Most ügyelt rá, hogy az elalvás előtti órákban ne egyen, úgyhogy a teste inkább lázas görcsrohamokkal állt rajta bosszút. Kétrét görnyedt, és levegő után kapkodva öklendezett, amíg el nem múlt az érzés.

Amikor túl volt raja, homlokát a hideg kőpadlóhoz nyomta. Izzadság hűtötte a testét, pólója a bőréhez tapadt, és azon kezdett gondolkodni, hogy vajon egy nap belepusztul-e ezekben az álmokba. Mindent megpróbált, hogy megszabaduljon tőlük – altatókat és főzeteket, álmohozó rúnákat és nyugtató meg gyógyító rúnákat. Semmi sem használt. Az álmok méregként lopóztak a fejébe, és képtelen volt szabadulni tőlük.

Még ébren is nehezen tudott Clary szemébe nézni. A lány mindig úgy átlátott rajta, ahogy senki más, és Jace el sem tudta képzelni, mit szólna, ha tudomást szerezne az álmairól. Az oldalára fordult, és a holdfényben fürdő dobozra meredt az éjjeliszekrényen. Aztán Valentine-ra gondolt. Valentine-ra, aki megkínózta és bezárta az egyetlen nőt, akit valaha szeretett, és megtanította a fiát – mindkét fiát – arra, hogy amit szeretnek, azt pusztítsák el örökre.

A gondolatai örülten forogtak, ahogy újra meg újra ugyanazokat a szavakat ismételte magában. Amolyan mantra volt ez a számára, és mint bármelyik mantra esetében, a szavak kezdték elveszteni önálló jelentésüket.

Nem vagyok olyan, mint Valentine. Nem akarok olyan lenni, mint ő. Nem leszek olyan, mint ő. Nem leszek.

Látta maga előtt Sebastiant – vagyis inkább Jonathant –, aki a fivére is volt meg nem is, amint egy ezüstfehér hajfürt mögül bámul rá könyörtelenül csillogó fekete szemével. Aztán látta a saját kését, amint Jonathan testébe mélyed, hogy aztán rögtön ki is szabaduljon onnan. Jonathan teste bucskázva gurult le a folyó felé, vére elkeveredett a növényekkel meg a fűvel a töltés peremén.

Nem vagyok olyan, mint Valentine.

Nem bánta, hogy meg kellett ölnie Jonathant. Ha úgy hozná a sors, újra megtenné.

Nem akarok olyan lenni, mint ő.

Nem normális dolog megölni valakit – a saját fivérét –, aztán semmiféle lelkiismeret-furdalást nem érezni.

Nem leszek olyan, mint ő.

De az apja azt tanította neki, hogy könnyörtelenül ölni erény, és talán senki sem felejtheti el, amit a szülei tanítottak neki. Akármennyire is szeretné elfelejteni.

Nem leszek olyan, mint ő.

Talán senki sem változhat meg igazán.

Nem leszek.